

SIMON BRETT

Kdo to
tady
chodí

Další výňatky z Previtova deníčku

PŘELOŽIL FRANTIŠEK FRÖHLICH

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

*Halu Motleymu
(jenž tady nenajde nic, co už beztak nezná)*

KDO TO TADY CHODÍ

Z anglického originálu Look Who's Walking!
Further Diaries of a Little Sod, vydaného nakladatelstvím
Victor Gollancz v Londýně, v roce 1994,
přeložil František Fröhlich.

Ilustroval Tony Ross.

Obálku s použitím původní ilustrace
a grafickou úpravu navrhl Zbyněk Hraba.

Vydal jako svou čtyřtisící pětistou třicátou čtvrtou publikaci
Ivo Železný, nakladatelství a vydavatelství, spol. s r. o.,
Praha 5, Ježovská 121/3, roku 1998.

Odpovědná redaktorka Marie Válková.

Výtvarný redaktor Karel Kárász.

Vytiskl FINIDR, spol. s r. o., Lípová, Český Těšín.

Druhé vydání, 1998.

13/34

KNÍŽKY DOSTUPNÉ KAŽDÉMU
SVAZEK 45

Text copyright © 1994 Simon Brett
Illustrations copyright © 1994 Tony Ross
First published by Victor Gollancz Ltd., London
Translation © František Fröhlich, 1995, 1998

ISBN 80-237-3568-3

Předmluva

Pro ty z vás, co se ještě neobeznámili s prvním svazkem mých tržně veleúspěšných memoárů Prevítem snadno a rychle (a takových vás zase moc být nemůže), předdesílám zde stručné shrnutí onoho světodějného prvního roku.

Po poněkud traumatizujícím příchodu na svět (tuhle zkušenost si tedy rozhodně zopáknout netoužím), jsem se začal ohromně vyvíjet. Přibýval jsem na váze, přešel jsem na pevnou stravu, zvládl jsem sezení (a padání), začal jsem se pohybovat po domě, a dokonce jsem pronesl první slovo... Zkrátka, seznam je to nekonečný, a příležitostí dělat binec bylo nepočítaně.

Během toho prvního roku se ovšem vyvíjeli i moji rodičové. Nedělali, pravda, tak úžasné pokroky jako já, ale počínali si fakt docela úctyhodně.

Ba jo, když se tak na ten první rok rozpomenu, musím uznat, že urazili opravdu dlouhou cestu. V prvních měsících trpěli nejrůznějšími naivními iluzemi. Tak třeba se nějakou chvíli domnívali, že když si pořídí mimino - tj. mě - jejich život se celkem ani moc nezmění. No tak tuhleto drobnou představu jsem jim rychle vyhnal z hlavy.

Rovněž se domnívali - málem by nad tím člověku vhrkly slzy do očí - že si budou moct dál pěkně sobecky užívat života. Nevinně předpokládali, že po mém příchodu budou žít stejně aktivním společenským životem jako dřív. Kochali se představou, že se budou moct nevázaně oddávat sexuálním radovánkám... Hohó, tůdle!

Nemusím zajisté zdůrazňovat, že se těmito sebeklamy nemohli kojit moc dlouho. O to už jsem se postaral. Pochopitelně nešlo všechno jako po másle. Občas rodičům trvalo až nemístně dlouho, než se naučili chování přiměřenému lidem v jejich postavení. Dokonce i - občas - předstírali že snad nade mnou mají jakousi moc... k smíchu.

No nic, já jsem vytrval. Práce to byla tvrdá, vyžadovala spoustu trpělivosti, ale když uplynul rok, nemohl by si v podstatě nikdo přát rodiče povolnější a učenlivější. Dokonale se smířili se skutečností, že tuhleto rodinu má na povel jen jeden člověk, a to JÁ.

Takže druhý rok zahajuju se sebedůvěrou, ale také s jistou obezřelostí. Rodiče to sice myslí dobře, ale chce to si je v jednom kuse hlídat. Jakmile se k nim otočíte zády, určitě na vás začnou šít nějakou boudu, a tak je musím pokaždé honem zkrotit jak divou zvěř. Marná sláva, jak jde o rodiče, musí člověk být krutý, aby mohl být laskavý.

Vám ovšem, milý čtenáři, nenabízím nic než pouhopouhý požitek. Dostává se vám jedinečné výsady, že si budete moci přečíst výňatky z deníku druhého roku mého života. Máte vy to ale kliku!

Prevíť (já)

Třináctý měsíc

DEN PRVNÍ

No, takže jdeme na to - druhý rok mého žití začíná.

A jak že tuhle velkou událost oslavili moji rodičové? Obrovskou kocovinou po včerejší noci. Typické. Kdy už tihle dva taky vyrostou?

Pokud jde o mě, rozhodl jsem se tento den oslavit tím, že vyřknu druhé slovo. A věděl jsem přesně, co to bude za slovo. Znamení slovíčko to bude: jadrné, výstižné a dokonale v souladu s mou povahou.

Ideální chvíle spustit tohle nové slovo na vodu se naskytla, když jsem se večer koupal. Ona, jakž takž na nohou po té mohutné kocovině, mi právě položila další stupidní otázku, takovou, co jimi v jednom kuse koření, kde co pronese. "Tak co, chceme pěkně umejt vlásky, co?" dotázala se.

Prostor k pochybnostem, jaké v téhle věci chovám pocity, jsem neponechal žádný.

"NE!" zařval jsem.

DEN ČTVRTÝ

Dnes, když přišel On domů z práce, pokusila se mě Ona přimět, abych na Jeho počest to nové slovo zopakoval. Zvedla si mě na koleno a zavrkala: "Tak co, nepovíš taťkovi, jaké umíš nové slovíčko, co?"

"NE!" zařval jsem.

S politováním musím konstatovat, že je to nesmírně potěšilo.

DEN PÁTÝ

Jsem vystaven značnému tlaku z Její strany, abych se "stýkal s ostatními dětmi". Pořád mele cosi o nějaké "Skupině rodičů a batolat".

Podle mě je to příšerná představa. Co jsem tak viděl ostatní děti, jsou to samí sobečtí, načurení a arogantní prevítí, a nemají jiný životní cíl, než aby bylo podle jejich.

No a podle mě je tady místo jen pro jednoho takového.

DEN ŠESTÝ

Dneska jsem zase jednou provětral to nové slovíčko. Přišla Jeho matka. "Tak co, jestlipak máš rád babičku?" zavrkala Ona.

"NE!" zařval jsem.

Hned se začala tchyni strašně omlouvat, ale mám takový pocit, že v hloubi duše měla velkou radost. Aspoň mi odpoledne dala porci zmrzky navíc.

DEN SEDMÝ

Dneska přišla pro změnu Její matka. "Tak co, jestlipak nenávidíš babičku?" zavrkala Ona.

"NE!" zařval jsem a obě se rozesmály.

Zhnusilo mě, že jsem se stal obětí tak nízkého podfuku. Ale pomstil jsem se. Chvilí na to si Ona přestala dávat pozor a zaklokotala: "Ale maminku máš rád, vid' že jo?"

"NE!" zařval jsem.

DEN OSMÝ

Když už jsem učinil tak velký krok kupředu na frontě jazykové, měl bych se možná teď na čas soustředit na problém pohybu. Představte si jen, jak nesmírně se rozšíří mé ničivé schopnosti, až se naučím chodit!

DEN JEDENÁCTÝ

Ten nápad se Skupinou rodičů a batolat je sice odsouzen k bídnému krachu, ale Ona se ho ještě pořád nadšeně pokouší prosadit, a tak na dnešek dopoledne pozvala jakousi matku, aby k nám přišla i s dítětem. Nezamlouvalo se mi.

A ještě k tomu tenhle vejťaha jeden zakrslá už chodí, takže se mi zamlouval ještě míň.

DEN DVANÁCTÝ

Je mi jasné, že tak strašný problém to chození zase být nemůže. Nakonec, o co jde, prostě se jedna noha předsune před tu druhou, a je to, ne? Moji rodiče to nakonec dovedou taky, a na základě veškerých příznaků, kterých se mi zatím dostalo, bych tedy rozhodně nemohl říct, že zrovna překypují nějakým obzvláštním nadáním.

Musím začít tak trochu opatrně experimentovat, až se nebudou dívat.

DEN TŘINÁCTÝ

Mou základní metodou pohybu je prozatím plazení, ale je pravda, že mi to poskytuje přece jen poněkud omezené možnosti. Abyste rozuměli, Oni si totiž spočítali můj výškový akční rádius, a tak skoro všechny vytoužené předměty - přehrávač cédéček, Jeho holící strojek, elektrickou konvici - mám mimo dosah. Už to s tím chozením nemůžu odkládat. Jestli chci dosáhnout dalšího stádia pokroku v oblasti domácích demolicí, nebudu se bez toho moct obejít.

DEN ČTRNÁCTÝ

Zatím dokážu vzpřímeně stát libovolně dlouho, jenže se musím něčeho držet. Mám přitom celkem slušný pocit bezpečí, dokud mi ovšem nezačnou podklesávat kolena. Když k tomu dojde, s neuvěřitelnou silou stisknu, co mám zrovna v ruce, a plnou vahou klesnu k zemi.

Tenhle cvik občas přinese docela slušné výsledky. Tak například, když se Ona dneska ráno snažila udělat dojem na nějakou kolegyni z práce a předváděla, jaká je klidná a suverénní, přestože má mě, podařilo se mi jí strhnout sukni.

DEN PATNÁCTÝ

Dneska ráno už zase přišla ta matka s tím malým smradem. Dva rodičové a dvě batolata, tomu bych já teda "skupina" zrovna neříkal. Ale prosím, já jen vím, že podle mě tu jedno batole přebývá.

Jakmile dítě umístily na podlahu, připlatil jsem se rovnou k němu.

"Vidíš to," zavrkala Ona na jeho mamá, "jakou mají radost, že jsou zase spolu?"

Vrazil jsem tomu vejťahovi zakrslému prst do oka.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dnes ráno šla Ona do kuchyně žehlit, a tak jsem si zkusil jen tak sám stoupnout. Vzepřel jsem se o opěrku ušáku (a udělal jsem na ní nádhernou šmouhu - není nad hezky napůl rozžvýkaný keksíček s čokoládovou polevou). Pak jsem ustoupil, jak nejdál jsem si troufnul, a pustil jsem se.

Na kratičkou, závratnou chvíli jsem pocítil, jaké to je stát na vlastních nohou. Jenže pak mi najednou nohy podklesly a já žuchnul rovnou na zadek.

Každý začátek je těžký, ale postupuju správným směrem.

DEN OSMNÁCTÝ

Dneska mě vzala do samošky. Tak to mám prosím rád, protože mě posadí do takové té sedačky na vozejkku a pěkně se vozím uličkami. Jedna báseň - připadám si jak někdo z královské rodiny v kočáru se čtyřspřežím. Už jsem dokonale ovládl umění vladařsky kynout té chátře kolem dokola.

Ji tenhle můj drobný kousek ohromně baví, a pořád opakuje, jak jsem šikovný. A teprve dneska mi došlo proč.

Ona totiž chce, abych mával, jelikož pak nemůžu provádět takové ty věci, co jinak obyčejně na vozejkku v samošce dělám. Jsem to ale trouba, že mi to nedošlo hned.

Tak jsem si to okamžitě vynahradil. Zjistil jsem, že když natáhnou ruku a něco pevně popadnu - ale musím přitom jet pěkně rychle! - podaří se mi dosáhnout stejného efektu, jako když v autě při jízdě zatáhnete ruční brzdu: vozeček udělá hodiny.

Když jsem to udělal poprvé, úplně Jí to vyrazilo dech. Docela slušně jsme se rozjeli, a vtom jsem já drapnul regál na konci uličky. Vozeček sebou smýkl do strany a málem Jí vyrval ruce z kloubů.

Zakymácela se, a než se jí povedlo jakž takž zase nabýt rovnováhu, já se stejně nečekaně pustil. Naše vozidlo úhlopříčně ustřelilo, napálilo to rovnou do vozejkku jedné takové seniorky a hodilo ji to po hlavě rovnou do vyrovnané pyramidy piksel se zlevněným psím žrádlem.

Tohle je teda SRANDA!

DEN DEVATENÁCTÝ

Dneska ráno mě v koupelně přebalovala a na chvíli mě nechala nahatého, tak jsem si řek, že si zase zkusím tu oblíbenou srandičku a stoupnu si pěkně na ty svoje dvě vlastní.

Trvalo dlouho, než jsem upadl, ale věčně ten nevyhnutelný osud oddalovat holt nešel. Jako obvykle jsem se zapotácel, nožky mi povolily, jenže jsem neměl plenu, a tak to zadek schytl naplno.

A že to tentokrát teda bolelo. Opravdu bolelo! Prostě jsem si neuvědomil, jak je taková prdelka bez pleny zranitelná.

Zařval jsem jak tur a Ona okamžitě přiletěla a začala mě utěšovat.

Ještě večer jsem měl zadek celý červený a pálil mě. Mám takový dojem, že další pokusy se stáním na nějaký čásek trochu poodložím.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

A pro změnu zase supersamoška. Tentokrát už si ovšem Ona dávala pozor a tlačila vozeček přesně prostředkem uličky, abych na nic nedosáhl a nemohl se chytit. Tak jsem se místo toho soustředil na obsah vozejkku. Rozhodl jsem se, že to všechno sním. Teda některé ty obaly asi vyrábí firma, co dodává nedobytné pokladny, ale sem tam jsem přece jen do něčeho proniknul.

Snědl jsem tři žemle, bloček eidamu, jeden banán, půl balíčku špaget, polštářek šampónu, osminku másla a křupky pro kočku.

Když říkám snědl, tak samozřejmě nemyslím úplně snědl - jen jsem to všecko tak jako ožvýkal a oslintal, prostě fialový hnus. Tedy až na ty kočičí křupky. Ty jsem opravdu snědl. Nevím, jestli už jste si je někdy dali. Jedním slovem lahůdka.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Něco vám povím, takového rodiče nemůžete nechat ani chvíli bez dozoru. Jak se k Ní obrátím zády, okamžitě si začne vymýšlet nejrůznější nesmysly.

To byste nevěřili, co dneska večer zase začala vykládat. Byl jsem po večeři, vykoupaný, On už byl taky doma a jako vždy do sebe zvrhával nějakou tu skotskou, a já zase jako obvykle dostával před spaním napít od prsu.

To jsme si mimochodem přivykli na takový milý obřad. Jinak už mě totiž nekojí. Kdepak, od rána do večera se prosím láduju pevnou stravou. Ale jak nastane večer, není nad vlažné mlíčko, to je pane pití.

No, takže jsem si párkrát hezky cucnul a zažmoulal a zdříml jsem, to se mi tou dobou většinou stává. Nespál jsem úplně, ale Oni si samozřejmě mysleli, že spím.

Začala s tím Ona. "Tak dneska jsem volala šéfovi," povídá. "Nemůže se dočkat, mám prý nastoupit co nejdřív."

Byl jsem, jak když do mě uhoď. A já si prosím myslel, že jsem jí takové ty nesmysly, jak povede svůj vlastní život, už dávno zatrhli.

"Výborně," na to On. "Ty peníze by se nám tedy rozhodně hodily. A co nejdřív je jako kdy?"

"Jakmile se mi podaří najít někoho, kdo mi ohlídá tohleto."

Jedno slovo za druhým naprosté kacírství. A už vůbec nesnáším, když se o mně mluví jako o tomhleto.

"A myslíš, že to tadyhle posrávačkám bachratým nebude vadit?"

Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, že bachraté posrávačky, to mám jako být JÁ! Nebudu skrývat, že mě to do krve ranilo. Nikdo přece nevypadá nejlíp, když ho zabudují do plen a plastických kalhotek. Moc by mě zajímalo, jak by se asi v kanclu vyjímal ON, kdyby musel pod kalhotama nosit takový náklad.

"Ne," odsekla vztekle Ona, "pochopitelně že ne."

"Takže s odstavováním problému nebudou?" zeptal se.

"Vždyť už v podstatě odstavený je," odbyla ho zlehka. "Tohle večerní kojení je jen tak pro útěchu. Už s tím brzy skončím."

Taková otrlost od Ní mě zděsila. Zrada! O nás bez nás! Já si tady hezky zdárně žiju, že ano, spořádávám hory pevné stravy a tak dále, a Ona zatím celou tu dobu kuje pikle, jak mě co nejdřív odstavit, aby si mohla užívat v tom Svém kanclu.

Tak jsem se hned postaral, aby si tuhle opovážlivost náležitě odskákali. Okamžitě jsem se probral, než stačili vyřknout nějaké další velezrádnosti, celou noc jsem prořval a nenechal jsem je usnout.

Mně se prosím nikdo beztréstně do cesty stavět nebude!

DEN TŘICÁTÝ

Sobota. Dneska mě vzal na nákup On a řekl bych, že to byla zatím moje nejhvězdnější hodina. Nakoupil takové ty běžné nudné blbinky, a k tomu ještě navíc pro sebe láhev vizoura.

Joj, jak mazaně jsem si vyčkal, až se ke mně obrátí zády, jak šikovně jsem pak láhev zvedl za hrdlo a zlehýnka ji rozkomíhal nad postranicí vozejčku, počkal si, až se obrátí zase ke mně a uvidí to, a než se On vzpamatoval a měl čas něco udělat, pustil jsem ji na zem, kde explodovala s náramně uspokojivým velkým třeskem.

Mám pocit, že jsem v životě neviděl tragičtější výraz v lidské tváři.

ČTRNÁCTÝ MĚSÍC

DEN PRVNÍ

Tak nevím - sotva se zbavím jednoho zakrslého vejtahy, pozve Ona okamžitě do baráku dalšího budoucího Einsteina. Tohohle jsem ještě neviděl. Ona se s jeho mámou seznámila, když byla v nemocnici přivést na svět mě. Tak tehdy si toho Druhého Mimina pochopitelně nikdo nevším, protože bylo neuvěřitelně miň krásné, bystré, pokročilé, inteligentní a vůbec všeobecně nádherné, než jsem byl já.

Jenže během toho roku začalo řečí o Druhém Miminu poněkud děsivě přibývat. Podle Ní mělo tohle minieinsteině tu neslýchanou drzost dosahovat v některých oblastech vývinu rychlejšího pokroku než já. A Ona teď o tom mele čím dál častěji.

Tak tenhle Její sklon budu muset pečlivě sledovat, protože jinak bych za čas mohl mít na krku závažný problém. Když si nedám bacha, stane se tohle Druhé Mimino nakonec ještě prokletím mého žití - no, znáte to, ne? Než mu narostou zuby, rozdrťí Borise Spasského, pak dostane Oskara za dokonalou recitaci poémy Vařila myšička kašičku, bude mít výstavu prstomaleb v Muzeu moderního umění a tak a podobně.

DEN SEDMÝ

Dneska přišla zase jednou řeč na einsteině. Podle všeho má ten mizera nejen slovní zásobu dvaceti slov, ale ještě k tomu už dva měsíce chodí! No, to je celej on, ne?

Zareagoval jsem celkem přirozeně - haury holt nikdo rád nemá.

Mno... Možná že bych měl poněkud zrevidovat svůj předběžný plán ve věci Prvního Kroku.

DEN OSMÝ

Ve věci Prvního Kroku jsem ještě k žádnému rozhodnutí nedospěl. Mohlo by to mít jisté nevýhody. Tak třeba, kdybych začal moc brzy chodit, mohlo by to znamenat, že mě budou miň chovat. Zatím mě pořád zvedají a nosí, velkopanské žití, vám povídám. A o to bych nechtěl zase tak honem přijít.

Jako bych je neznal. Nejdřív nastane ohromné vzrušení, budou vrkat, že jsem udělal První Krok, a za chvíli už to budou brát jako samozřejmost. A než se naděju, budou chtít, abych chodil úplně všude.

DEN JEDENÁCTÝ

Dneska jsem Je docela slušně zvednul ze židle. Byli oba v pokoji a já se vzepřel o Jeho křeslo a stoupl jsem si. Pak jsem trošičku poodstoupil, takže jsem se držel jen jednou rukou.

Oba z toho hned byli celí bez sebe. On se dokonce zadíval na mě místo na televizní bednu. Takže když už se mi podařilo upoutat plnou pozornost publika, začal jsem na Ně hrát. Zvedl jsem jednu nohu ze země a natáhl jsem ji dopředu, lehounce jako baleťák.

"Koukni," sykla Ona, "dívej se! Myslím, že už je to tady... Malej udělá První Krok."

Tak jsem tu situaci pořádně podožil a protahoval jsem to co nejdéle. Znovu a znovu jsem povoloval ruku, jako bych se chtěl křesla pustit, a nohou jsem mával ve vzduchu, že jako užuž vyrazím kupředu.

No, když už to trvalo několik minut, tak mě to unavilo povzdechl jsem si a graciálně jsem zase kecnul na zadek. To zklamání na Jejich tvářích byl opravdu žalostný pohled. A

jistě, jak jinak, okamžitě vyrukovali zase s tím pitomým einsteinětem. Zdá se, že když ten udělá jeden pidikrůček, je to pro ně obrovský skok vpřed...

DEN DVANÁCTÝ

Rozhodl jsem se, že neuškodí trochu si opatrně zaexperimentovat. Počkal jsem si, až začne Ona v kuchyni skládat prádlo, a tak bude bezpečně zaneprázdněna (jelikož mě převléká aspoň třikrát denně, trvá jí to obvykle úplnou věčností). Přešel jsem si do obývacího a vzepřel jsem se o židli. Pak jsem zaujal stejnou pozici jako včera - jednou rukou jsem se držel, jednu nohu jsem měl zvednutou ve vzduchu. Řekl bych, že Nurejev začínal asi v podstatě taky tak.

Juknul jsem na dveře, protože jsem se chtěl ujistit, že Ona je ještě pořád pryč a nebude mi překážet, a pak jsem se rozhlédl po pokoji, že si pro ten svůj První Špacír vyberu vhodný cíl. (Rozhodl jsem se totiž, že s fází První Krok se nebudu obtěžovat. Základní princip je mi nakonec jasný. Když udělá člověk jeden krok, jde už jen o to, udělat totéž, a pak znovu a znovu. Fakt nevím, proč s tím všichni tolik nadělají.)

Řekl jsem si, že asi tak akorát daleko bude nejspíš stůl. Pár kroků. Ric pic, jako nic.

Nonšalantně, jediným graciézním pohybem jsem nasměroval volnou nohu dopředu a odrazil jsem se od židle.

Na vteřinku jsem zůstal viset ve vzduchu, ale pak jsem zjistil, že se nezadržitelně řítím do vývrtky. Pokoj se kolem mě roztočil. Podlaha se mi závratnou rychlostí vyřítila vstříc.

Mno. Něco mi zřejmě v tomhleto chodícím podniku chybí. Škoda, že to není natlučená prdelka.

DEN TŘINÁCTÝ

Rozhodl jsem se, že to s metodou udělej si sám prozatím na čas zabalím, protože mi koupili chodítko. Je to taková kulatá vymyšlenost na kolečkách, vrazíte do toho mimino a ono má nohy na zemi a může se prohánět po světě.

Bude to ohromná sranda. To se mi fakt líbí, poletovat po baráku jako nějaký Mstítel z Marsu - akorát je škoda, že to neumí létat po schodech.

DEN PATNÁCTÝ

Přišla jakási Její kamarádka a přinesla mi dáreček. Takový plastický stoleček řvavé barvy s dírama, co se do nich plastickým kladívkem řvavé barvy můžou zatloukat plastické kolíky řvavé barvy. Všiml jsem si, že na krabici je napsáno slovo Výchovné. Tak to je tedy prosím polibek smrti.

Dalo se dělat jediné. Naprosto jsem to ignoroval.

Tak si obě dřeply na zem a začaly mi předvádět, jak to funguje. "No, podívej se, ťuky, ťuky, ťuk," pokřikovaly. A ještě: "Podívej - když na to zaťukáme, tak kolíčky pěkně zapadnou do těch otvorů, vid'?"

No jistě že zapadnou, a co má bejt? Dobře, tak je všechny namlátím dovnitř, a mám před sebou co? Plastický stoleček řvavé barvy a z něho dole čouhá dlouhá řada plastických kolíků řvavé barvy... a tohle že by mělo napomáhat pokroku lidského vědění nějakým užitečným směrem?

"No, a podívej - teď to obrátíš," oznámily mi radostně, "a uděláš co? Ano - ťuky, ťuky, ťuk - a kolíčky zase šup dolů do otvorů, vid'?"

Ještě se někdo diví, že to s úrovní vzdělanosti v Británii jde z kopce?

DEN SEDMNÁCTÝ

S tím chodítkem už mi to fakt začíná jít jedna radost. Tedy ještě pořád tak docela neovládám směr, jakým se to pohybuje, ale už jsem urazil několik rohů od nábytku a udělal několik děr do zdi.

DEN OSMNÁCTÝ

Kočka si dneska ráno neuvědomila, o co jsem v chodítku pohyblivější.

Do odpoledne jí to už tedy došlo, to se spolehněte.

Nakonec, když už jsem ji pronásledoval a zaháněl do úzkých několik hodin, to vzdala a uprchla. Příklop kočičího otvoru prásknul tak, že se to po baráku rozléhalo půl hodiny.

Když mě ukládali do postele, ještě nebyla zpátky.

DEN DEVATENÁCTÝ

Kočka se ještě nevrátila.

Tedy Ona to s tím návratem do práce fakt myslí vážně! Dokonce už si domluvila pohovory s třemi kandidátkami na místo hlídačky, co se o mě má starat. (Rozhodli se, že guvernanku nechtějí - je moc drahá -, nějakou cizinku jako au pair taky nechtějí - je moc nezkušená -, a tak se shodli, že budou hledat normální staromódní pomocníci v domácnosti.) První uchazečka se dostavila dnes.

Z mého hlediska budou krajně nevhodné všechny, ale jelikož nedokážu nic říct, budu se muset snažit, aby si ony myslely, že krajně nevhodný jsem já pro ně.

Na tu první jsem zašilhal, zaslíntal a začal vyluzovat děsivé chrochtavé zvuky.

Na okamžik jsem se obával, že jsem si nadělal do vlastního hnízda, protože uchazečka prohlásila, že má kurs na zvládání retardovaných dětí a na přípravu pro zvláštní školu. Naštěstí se moje máma mocně urazila, že by snad se mnou něco nemělo být v pořádku, a milou holku okamžitě vypakovala.

Jednu máme z krku. Zbavím se i těch dalších takhle snadno?

DEN DVACÁTÝ

Dneska se dostavila uchazečka číslo dvě. Tak jsem ji honem poblíknal (abyste si jako nemysleli, že se mi ta praxe s projektilovým zvracením z prvního roku nehodila.)

Jenže tahle měla konstituci jako japonský zápasník stylu sumo, srdečně se zachechtala a pravila, že tenhle roztomilý zvyk už mě rychle odnaučí. A přitom na mě vrhla pohled, jaký by menšímu dítěti zmrazil krev v žilách. Hlásal něco ve stylu: "Jen počkej, až spolu budeme pěkně sami - pak ti ukážu, kdo je tady pán!" Tuhle výzvu jsem jí oplatil stejnou dávkou jedu.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska se dostavila uchazečka číslo tři. Předklonila se, že mě pohladí (jsem já snad nějaký čokl, prokristapána), a tak jsem ji kousl do prstu. Děvenka asi dvacetiletá, k tomu ještě vyložený kus. Jen se srdečně zasmála a pravila, že se vytahuju, co už mám zubů.

Tak jsem ji naremploval chodítkem a udělal jsem jí několik ok na punčocháčích.

S politováním musím konstatovat, že moje taktika neměla zamýšlený odstrašující účinek. Já bych býval myslel, že starat se o mě je fuška jen o něco málo zajímavější než třeba vyrábět jehly na ražniči, ale tahle uchazečka - a ta druhá jakbysmet - do toho byly celé hr. Nevěděl jsem, že situace na trhu práce je tak zoufalá.

Rozhodl jsem se, že když už budu muset jednu z nich přijmout, vyberu si radši tu štabajznu. Jen ne být ponechán o samotě s tou bábou od michelinového mužíčka.

V závěru obou rozhovorů byla moje máma naprosto věcná a obchodnická a pravila, že jim dá vědět, že to musí nejdřív projednat s manželem.

Z Jejích úst to znělo, jako že se s Ním poradí, kterou vybrat, jenže já jsem moc dobře věděl, co to znamená: prostě Mu oznámí, jak se rozhodla.

A zrovna tak dobře jsem věděl, že tu mladou kočku Mu do baráku rozhodně nepustí.

Ach jo. Já vím, jak to dopadne a která z nich to bude.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

No jo. Je to ta zápasnice ve stylu sumo, lamželezo jedno. Slyšel jsem, jak jí matka volá a tu radostnou zvěst jí sděluje. Zřejmě se jmenuje Bětka - i když se vsadím, že v ringu vystupuje pod nějakou přezdívkou. Jakkpak se asi japonsky řekne tirák? Budu jí říkat Obluda.

Zmobilizoval jsem všechny své dovednosti, abych odvrátil děsivý osud, jenž mi hrozí.

Celý den jsem se Jí držel jak klíště a v jednom kuse jsem se Jí sápal po prsou, jako bych chtěl pít. S krajním vypětím sil se mi podařilo sníst co nejmíň pevné stravy (skoro žádnou!), a když přišla chvíle na lok před spaním, přísál jsem se k ní jak instalatérský zvon.

Když dostatečně povzbudím výrobu mlíčka, mohl bych možná ten odstavovací proces zvrátit...?

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Ona je tedy naprosto bezcitná. Večer mě uložili, a když pak šli dolů, slyšel jsem Ji, jak Mu říká: "Malej jen vyvádí kvůli té pomocnici, nějak mu asi došlo, že nastanou nějaké změny, a tak kvůli tomu řádí."

"Nesmíš si to tak brát," na to On.

"Nebudu, neboj," Ona na to bezstarostně.

Zařval jsem, jako by mě najednou nabodla špička padající kostelní věže.

Zabralo to. V hlase jí zazněly pochybnosti: "Možná že mu opravdu něco je...?"

"Jen to zkouší," ujišťoval Ji On. "Víš, že když takhle ječí, vždycky to na tebe zapůsobí."

"No to je fakt, zapůsobí. Možná bych se měla vrátit a -"

"Nene, jen pojď hezky dolů a něčeho se napijeme. Malýho to otráví a nechá toho."

Ještě pořád váhala. "No..."

Vydal jsem další ryk ve stylu "pomoc-pomoc-rvou-mi-střeva-z-těla", aby měla pořádné výčitky svědomí.

A víte co na to řekl On? "Až budeš zase v práci, bude to mnohem lepší."

"Jak to?" zeptala se Ona.

"No protože pak bude malej moct řvát, jak bude chtít, a ty ho neuslyšíš!"

A to měl ještě tu drzost, že se prosím surově zachechtal. Tedy vážně, On je zrovna takový necita jako Ona.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Dneska jsem nasadil novou taktiku. Zahájil jsem citovou ofenzívu roztomilosti.

Když mě ukládala do postýlky k odpolednímu odpočinku, usmál jsem se na Ni a zaklokotal jsem jako horský potůček.

Zabralo to. "No my jsme ale loztomilý miminečko," trylkovala. "A víš, že se mamince po tobě bude stýskat, až bude maminka zase v pláci?"

Kul jsem železo, dokud bylo žhavé, a nasadil jsem nejúčinnější zbraň celého svého arzenálu - nové slovo. "Máma," pravil jsem. "Máma. Máma."

Nezvána, vhrkla Jí slza do oka. Kdepak, takhle se na to musí, to je ono!

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Tedy, ta je vám tak necitelná! Jako by nebylo té hřejivé malé scénky včera odpoledne, měla dneska tu drzost, že pozvala Obludu k nám, aby se prý "začala s malým seznamovat."

Vyměnili jsme si pohled překypující stejnou nenávisť, jakou jsme k sobě vzplanuli, když jsme se uviděli poprvé.

"A víte, že malej už se zase naučil něco šikovného? Takové šikovné nové slovíčko, vid', zlato?" Ukázala na sebe. "Kdopak to je? No, kdopak to je?"

Hohó. Jestli si myslí, že se budu chovat jak cvičená opička, když se mnou zachází tímhle způsobem, tak Ji čeká trpké zklamání. Rezolutně jsem odvrátil hlavu.

“Ale no tak, co to je,” žadonila. “No, kohopak to tady vidíš? Koho to tady vidíš?”

Pomalou a důstojně jsem otočil hlavu a podíval se na ně. Pak jsem, naprosto jasně a nedvojznačně, ukázal na Obludu a pronesl jsem: “Máma.”

Patnáctý měsíc

DEN PRVNÍ

Dneska ráno v deset se mnou plácla na zem před televizor. Je tvrdě odhodlaná, že té bedně musím propadnout. Tedy vážně - měl by Jí někdo vyložit, co to znamená plést si na sebe bič.

Jenže já se zase tak snadno nedám. Sotva mě tam na okamžik nechala a odkráčela, začal jsem se převalovat a řvát a kňučet a projel jsem celý svůj repertoár triků na upoutání pozornosti.

A víte, co udělala Ona? Úplně mě ignorovala. Prostě za sebou zavřela dveře do obývacího a šla si udělat kafe a zavolat přítelkyni.

Tak já tedy pokračoval: převaloval jsem se, řval jsem a kňučel jsem, ale po pěti minutách mi bylo jasné, že Ona se tentokrát nedá, a tak jsem přestal. Jelikož jsem neměl nic jiného na práci a ukrutně jsem se nudil, zadíval jsem se na bednu.

Dětská televize? Ne, teda vážně! To vám jsou ale kraviny!

Tak třeba, co jsem viděl dneska: mužskou ruku, co měla na jednom prstu nasazený kus srolovaného papundeklu, no a já měl věřit, že je to myš! No ne, teda fakt!

Dokonce i mně bylo naprosto jasné, že pro tenhle program mluví jedině: byl laciný. Na co opravdové herce nebo pořádnou animaci, když můžete batolecí diváctvo opít kusem srolovaného papundeklu, no ne?

No, aspoň mi to poskytlo nápad, co se taky dá udělat s rolí toaletního papíru. Nejdřív jsem pochopitelně musel strhat všechn ten papír. Nacpal jsem ho do záchoda, protože jsem se ho potřeboval zbavit, pak jsem si tu papundeklovou ruličku nastrčil na prst a ukázal jsem Jí to - nechápu, co Ji tak rozčílilo.

DEN DRUHÝ

Ráno při snídani jsem koukal na rodiče, jak strkají chleba do opékače topinek. Vypadá to poměrně jednoduše. To bych asi dokázal taky.

Když On odešel do práce, strčil jsem krajíc chleba do toho mého opékače.

DEN TŘETÍ

Dnes večer poněkud vzrušenější atmosféra. On si přinesl domů kazetu, jenže ji ne a ne narvat do videa. Nešlo to a ne šlo, tedy dokud z něho nevytáhl ten můj krajíc.

Zuřil. Já jsem zuřil taky. Byl to pořád jen krajíc chleba! Můj opékač topinek nefunguje.

DEN ČTVRTÝ

Po snídani mě posadila zase na zem před dětskou televizi. Tentokrát to byla jakási ubohá historika o dinosaurech, jak chodí do školy v modrých a červených montérkách s laclem. Obrázků málo, pohyb skoro žádný, jen chvílema se stalo něco náramně chytrého, jako třeba že jeden dinosaurus zakoulel okem - no k popukání, ale pro trouby.

To opravdu chtějí, aby vyrostla celá generace dětí, které budou věřit, že dinosauři

- A) ještě existují
- B) chodí do školy - a
- C) nosí modré a červené montérky s laclem?

DEN PÁTÝ

Dneska začala se záchodovou drezurou. Napadlo mě, že bych mohl třeba podotknout něco jako: "Nevěděl jsem, že se záchody dají k něčemu vydrezírovat?" jenže jsem si řekl, že by si zrovna v tuhle chvíli s takovým humorem z mé strany patrně neuměla poradit.

DEN SEDMÝ

"Tak jsem si četla v té knížce..." začala dneska po večeři.

Jak spustí takhle, je to vždycky zlé. On se tvářil, že Ji neslyšel, a dal televizi o něco víc nahlas. Já se zase tvářil, jako že mě plně zaujalo zatloukat ty plastické kolíky řvavé barvy do toho plastického stolečku řvavé barvy tím plastickým kladívkem řvavé barvy. Jelikož jsem tuhle praštěnou "výchovnou" hračku od chvíle, kdy jsem ji dostal, pečlivě ignoroval, myslel jsem si, že by můj náhlý zájem mohl odvést Její pozornost.

Jenže takovou kliku jsem neměl. "Jsou tam ohromně zajímavé věci o navykání na záchod," pokračovala.

To už On věděl, že prohrál - pokorně vypnul zvuk u televize a obrátil se k Ní, jako by si nedovedl představit na světě nic úžasnějšího než pěknou diskusi o záchodové drezuře, neboli o navykání na záchod. To je vám ale takový pokrytec - dokonce nasadil i takový ten výraz hlubokého zájmu a pronesl: "Ne, opravdu?"

"Píšou tam," pokračovala Ona, "že sice podle některých odborníků by se nemělo s navykáním začínat dřív než ve dvou letech, ale že radě batolat velice prospěje, když se s tím začne dřív."

"Hm," na to On.

"A taky tam stojí, že kolem patnácti měsíců věku si dítě začne spojovat tělesné pocity a výsledek."

Zatvářil se tupě. Potíže mu to nedělá - je to Jeho přirozený výraz. "Mohla bys mi to zopáknout?" zabručel. "O jaké tělesné pocity a o jaké výsledky jde?"

"No, tělesné pocity jsou močení a tlačení, a výsledek je... ehmmm..." stydlivě se zachichotala, "čí nebo e-e."

Čí nebo e-e? Co je to za řeč? To mají být postavičky z nějakého dětského seriálu?

"Nezlob se... ale já ještě pořád nechápu." Jo, pane, ten dokáže někdy být natvrdlý až hrůza. "Jde mi o to spojování..."

"Když si dítě začne vytvářet spojení mezi tělesnými pocity a výsledkem..."

"Tím čí a e-e...?"

"Přesně tak. No, takže když k tomu dojde, je pak navykání na záchod mnohem lehčí."

"Aha," zabručel On.

A jako jeden člověk se na mě zadívali. Ani jsem brvou nehnul. Já jim tak akorát budu poskytovat to potěšení, aby viděli, jak si vytvářím spojení. Pochopitelně, že to vím. Od samého začátku vím, že z toho vzdychání a tlačení je nakonec takové to mokřavé teplo v oblasti pleny, jenže jim neudělám tu radost, aby věděli, že to vím. No ne?

DEN OSMÝ

Dneska dopoledne jsem se zase díval na televizi. Byl tam ten chlápek s tou roličkou od toaletního papíru na prstu. Jako myš to ještě pořád teda nevypadá, ale je to docela sranda. Moc by mě zajímalo, co ten asi dělá s tím toaletním papírem.

DEN JEDENÁCTÝ

Mám pocit, že se blíží osudná hodina. Dneska pro změnu zase pozvali Obludu. Býval bych myslel, že jsem snad dal dost důrazně najevo, že tenhle plán fungovat nebude, ale Ona je zřejmě odhodlaná ho prosadit a opustit mě.

Oznámila, že pomocníci v domácnosti ukáže "rozvrh mého dne" - tak to aspoň řekla. Tak jsem se teda sakra postaral, aby můj den žádný rozvrh neměl. Odmítl jsem

ulehnout, když jsem dvakrát denně měl spát, zvrátil jsem veškeré pokrmy a zlikvidoval celý balík plen.

Ještě pořád doufám, že Obluda se dá na zděšený ústup.

DEN PATNÁCTÝ

Jenže Obludě je to fuk.

S mámou je to ale jinak. Jelikož mě má na očích od prvního dne a jelikož jsem Její, dokážu v ní spustit přehradnou palbu úzkostí a strachu a zacvičit s ní, kdykoli se mi zachce.

Takže když třeba vidí, jak najíždím na své obvyklé číslo "pomóc-já-se-dusím-nebo-začínám-mít-prudkou-horečku," i když to viděla už nejmíň stokrát, přece jen to v Ní vyvolá drobný záchvat paniky a nakonec přiběhne zkontrolovat, jestli mi snad přece jenom něco není.

Jenže Obluda... no, když na tohle číslo najedu, tak mě buď naprosto ignoruje, nebo se na mě jen tak koukne, jako by chtěla říct: "No, tak chvílku počkáme a uvidíme, jestli se opravdu zadusíš nebo dostaneš prudkou horečku."

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dneska se Obluda dostavila zas a Ona - jen si to představte - měla tu drzost, že si šla koupit "na příští týden něco na sebe. Do toho, co jsem nosila, než se narodil malej, se ještě pořád nevejdu."

Tak mi aspoň připomněla, že když už nic jiného, podařilo se mi aspoň zničit Jí postavu, jenže tentokrát jsem z toho neměl ten správný hřejivý pocit. Mou mysl ovládla děsivá obava. Co to bylo s tím příštím týdnem? Je vůbec možné, že má v úmyslu nastoupit zase do práce takhle brzy?

Než odešla, ukázala Obludě všechny moje oblíbené hračky a hry. "S těma si bude spokojeně hrát celé hodiny," zacvrlikala vesele.

Dotkl jsem se třeba jen jediné z nich, když byla pryč? No, co myslíte?

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska řekla máma Obludě, aby mě vzala do samošky na nákup. Zpočátku jsem se choval prostě dokonale: po ničem jsem se nenatahoval, nic jsem nebral z regálů, nic z vozejků jsem nesnědl. Byl jsem skvostné děťátko děťátečko... až do chvíle, kdy jsme dorazili k pokladně.

Tam jsem pak po hrstech smetal do vozejků všecko, co tam mají narovnané na takové to nakupování z náhlého vnuknutí - čokoládky, tyčinky, ilustrované časopisy, sirky baterie a tak dál. Roztrhal, poslintal a všeobecně jsem znehodnotil, co jsem stačil, v tom krátkém čase, který jsem měl k dispozici.

Útratu jsem zvýšil o sedmnáct liber a čtyřicet peníků. Slušné...

DEN OSMNÁCTÝ

"Takže se nebojíš, nechat tady malýho jen tak?" zaslechl jsem Ho, jak se Jí ptá dnes večer. "Myslím, až se vrátíš do práce."

"Proboha, co bych se bála?" prohodila lehkým tónem, ale s potěšením jsem konstatoval, že v něm zaznívá jistá dávka obav.

"Žádné problémy nebudou," ujišťoval Ji.

"To víš, že ne," souhlasila Ona. "Výchova dítěte, to je kontinuální proces vzájemného odvykání. Vzájemné odloučení ve skutečnosti přispívá ke zlepšování vztahů mezi rodičem a dítětem."

Ach jo, už zase si četla v nějaké té příručce o správné péči o dítě.

"A nebude se ti po malým stýskat?" zeptal se s něžnou starostlivostí On.

“Probůh, co tě to napadá,” odpověděla Ona, na můj vkus trochu příliš zlehka. “Totiž, abys rozuměl, důležité je, že budu s dítětem trávit ty nejpřínosnější chvíle.”

A hergot... Co to má ksakru být, nejpřínosnější chvíle? Heleďte, něco vám povím - ať je to, co chce, o tom, co je přínosné a nejpřínosnější, tady budu rozhodovat já, a ty chvíle budu vybírat taky já.

DEN DEVATENÁCTÝ

Teda jak Ta je ale zákeřná! Už několik týdnů mi teď večer před spaním oloupe a nakrájí na čtvrtky jablko. Musím říct, že takové sladké, chřoupavé jablíčko je přesně podle mého gusta. Mám rád, jak se hezky rozlomí, když ho cucám, a s oblibou ho rozpatlávám po pyžámku a peřince. Ale teprve dneska mi došlo, že jsem se stal obětí podlého úskoku.

To jablko mi dává, jen aby mi odvedla myšlenky od obvyklého večerního kojeníčka. Řekla si, že když budu mít na hraní jablíčko a když mě nechá, abych ho patlal po postýlce, zapomenu na občerstvení od Ní.

Vzteknul bych se, protože nejhorší na tom je, že měla pravdu. Je to zase jen další součást Jejího cynického strategického plánu, jak mezi nás dostat co největší prostor.

Byl jsem odstaven za pomoci podvodu.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Jsem sirotek.

Takový je to pocit. Dneska ráno se to stalo. Vrátila se do práce a mě nechala opuštěného a samotného, za společnost mám jenom Obludu.

Dopoledne jsem strávil tím, že jsem roztouženě bloumal po domě, nakukoval do skříní a za nábytek a hledal ztracenou maminku. Žalostný pohled.

Odpoledne jsem tiše provzlykal. Prosím, možná jsem o Ní sem tam někdy utrousil něco nepříliš laskavého, ale řeknu vám, dneska se mi opravdu stýskalo, a bolelo mě, že Ji nemám nablízku - a nejen proto, že Ji nemůžu trápit.

A co Obluda, neprojevila se mnou aspoň nějakou účast, slyším vás volat. Cha! Beru to jako otázku čistě řečnickou.

A když máma konečně dorazila domů, celá vyždímaná a zničená, měl ten bídný tvor ještě tu drzost, že Jí lhal.

“Tak jak se vedlo malýmu?” zeptala se Ona, sotva vešla do dveří.

“Ále skvěle,” zněla odpověď.

“Vůbec se mu po mně nestýskalo?” zeptala se Ona úzkostlivě.

“Ale božítku, vůbec ne.”

Ti dospělí jsou ale takoví lháři!

“A teď budeš náš hodnej malej chlapeček, vid’?” zašvitořila, když odešla Obluda. “Maminka je utahaná - strašně, strašně utahaná. Už jsem zapoměla, jaká je to v práci dřina - a opravdu se potřebuju pořádně vyspat. Vid’, že mě necháš hezky spinkat, vid’ že jo?”

Lituju. Ale prožil jsem takový den, že to nešlo, bohužel, no ne?

Celou noc jsem prořval a proječel. Jestli spala v jednom kuse deset minut bez přerušení, tak je to moc.

Nakonec, v půl páté ráno, v naprostém zoufalství, si rozepnula noční košili a přitiskla si mě k nadržům.

Mlíčko sice ještě moc neteče, ale určitě ho zase rozproudím, když budu sát hezky cílevědomě a soustavně.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Obluda měla tu drzost, že mě dneska už v deset hodin vzala na nákup. Ječel jsem a dělal jsem jí ze života naprosté peklo. Dokonce se mi podařilo vyhodit z vozejků celou krabici vajec. Všechny rozmlácené, až na dvě.

“Já nevím, proč takhle vyvádíš,” opakovala pořád.

Mám takový dojem, že není zrovna moc bystrá. Bylo přece nad slunce jasnější proč.
STÝSKALO SE MI PO DĚTSKÉ TELEVIZI!

Chtěl jsem prosím fakt vědět, co se děje s tou myší, udělanou z roličky od toaletního papíru.

Je strašné, že to musím přiznat, ale zajímá mě to!

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Dospěli jsme ke konci Jejího prvního pracovního týdne. Obluda mě předala, jakmile Ona vešla do dveří, a byla fuč; sotva stačila křiknout: "Tak v pondělí!"

Podívala se na mě. "Panebože, já jsem mrtvá," zasténala. "Zhroutím se a večer nehnu prstem. Vid', že budeš hodnej chlapeček a brzy usneš, vid'?"

Tak moment! Skončil pracovní týden. A kde jsou ty nejpřínosnější chvíle, co mi naslibovala?

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Sobota. Dneska byl tedy naprosto ideální den na ty nejpřínosnější chvíle. Když se ráno probudila, vypadala přece jen poněkud lidštěji, a první, co řekla, bylo: "Ty jsi náš klásnej chlapeček a máš veliký štěstí, vid'? Maminka se o tebe dneska bude starat celý den a každou minutku."

No, tak každou minutku opravdu potřebovala, o to jsem se postaral. Koncem dne z ní byla blábolivá troska a s němou hrůzou žasla, co to jen zplodila za netvora.

Když se mě zase jednou pro změnu snažila uspat, něco Ji napadlo a zeptala se Ho: "Co myslíš, snad ta pomocnice v domácnosti v malým nepodporuje nějaké špatné návyky?"

"Ale co, vždyť ono je docela přirozené, že malej trochu vyvádí, když jsi byla první týden zase v práci," povzbuzoval ji.

"Možné to je, ale já jsem ještě nezažila, aby takhle řádl jak smyslů zbavený," vzdechla, a tím mimoděk potvrdila, že jsem své schopnosti odhadl správně.

Tohle je výborné, říkal jsem si, velice slibné. Když se mi podaří posílit v nich tyhle pochybnosti, jestli snad své vzácné robátko nenechávají v péči osoby mravně nezpůsobilé, pak bych záhy mohl dosáhnout toho, že tohle groteskní rozhodnutí vrátit se do práce oba změní.

Cha. Já Jí dám nejpřínosnější chvíle!

Šestnáctý měsíc

DEN PRVNÍ

Ona pořád mele ty nesmysly o nejpřínosnějších chvílích, a to mimo jiné znamená, že mi teď každý večer před spaním čte. To se mi docela zamlouvá, protože

- A) mám zajištěnou Její naprostou a nedělenou pozornost,
- B) knihy se znamenitě trhají, když je najednou rafnete oběma rukama.

DEN DRUHÝ

Dostal jsem už spoustu knížek, ale až na to, že jsem jednu dvě roztrhal, zatím jsem je naprosto ignoroval.

Ale teď mi tedy každý večer věnuje nejpřínosnější chvíli a čte mi nějakou pohádku, a tak jsem se rozhodl, že budu o knížky projevovat větší zájem. Dokonce jsem se rozhodl, že budu mít svou oblíbenou knížku.

Vybrat si nebylo zase tak těžké. Zvolil jsem si tu, co mi Jeho matka dala loni k Vánocům. Když jsem ji vybalil, poznal jsem totiž podle Jejího výrazu, že se jí hnusí.

Takže jsem dnes večer trval právě na ní. Tedy fakt je, že to byla parádní nuda a já usnul uprostřed věty. Herdek taky! To mě vždycky naštvě, když se mi stane něco takového.

DEN ČTVRTÝ

Dneska jsem pronesl další nové slovo. Když přišla Obluda na ranní předávku služby, ukázala na ni Ona a povídá: "Tak kdopak se to na nás přišel podívat, co?"

Vítězoslavně jsem zařval svoje nové slovo: "Bjuda!" "No to je ale šikovnej chlapeček," vrkala máma. "Malej se snaží říct Bětka!"

Kdepak, to se malej nesnaží. Malej ví přesně, co se malej snaží říct. Obluda.

DEN PÁTÝ

Dneska jsem zase trval na té mé nejoblíbenější četbě na dobrou noc, z té knížky, co mi přinesla Jeho máma. Je to o takovém snaživeckém vopruzáčkovi v červeném kabátku a srandovní čepici, co furt někomu pomáhá. Jo, souhlasím, hezky padlé na hlavu, ale má to jednu podstatnou vlastnost, z které se každý rodič zaručeně zcvokne - málo obrázků, zato fůra povídání, a já se postarám, aby mi to hezky přečetla všechno a nic nevynechala... a pokaždé, prosím!

DEN ŠESTÝ

Svou protiobludní taktiku pro dnešní den jsem vybudoval na základě dalšího nového slova. Však už jsem o něm nějaký čas přemýšlel - "ci".

Kňoural jsem, ječel jsem a tloukl jsem do ní celý den. "Ci mámu!" bulil jsem neutěšitelně. "Ci mámu! Ci mámu!" Tedy ve skutečnosti tohle znamenalo důležitý průlom v mých jazykových dovednostech. Poprvé jsem tady spojil dvě slova a vytvořil jsem větu. Docela pokročilé. Leckteré mimino nedokáže kombinovat slova tak do osmnácti měsíců nebo ještě déle.

Jenže Obluda si mé geniality pochopitelně vůbec nevšimla. Udělal jsem jí ze života takové peklo, že neměla čas si všimnout.

Když se Ona vrátila z práce, byla už Obluda skoro na kolenou. V životě jsem neviděl, aby lidské tělo udělalo tak rychlý pohyb, jako když mě Jí vrazila do náruče.

"Jen si ho vezte," vztekle ucedila Obluda. "Celý den řádil jak černá ruka. Kristepane... tedy víte, ve srovnání s tímhle kšeftem by vylézt pozpátku na Mount Everest byla úplná hračka."

Máma se okamžitě začala starat: "Doufám, že toho snad nechcete nechat?"

Na okamžiček mi svítla naděje, ale... kdepak já a takovou kliku. Obluda mě chvíli fixírovala pochmurným okem a pak zavrčela: "To rozhodně ne. Já vám něco povím, mladá paní, starat se o vaše mimino je teď pro mě otázka kdo s koho!"

No nazdar. Celý večer jsem kňoural, ječel a bušil do Ní pěstičkama - a v noci jsem pokračoval. "Ci Bjudu," řval jsem neutěšitelně. "Ci Bjudu! Ci Bjudu!"

DEN OSMÝ

Dneska ráno padl další pozemní rychlostní rekord, když mě Ona vrazila do náruče Obludě, sotva ta vlezla do dveří. "Už je tady. Bětka přišla!" zasyčela na mě moje vlastní matka skrz zaťaté zuby. "Doufám, že jsi konečně spokojen."

Kroutil jsem se, svíjel jsem se a snažil jsem se jí vytrhnout. "Ci mámu!" začal jsem ječet neutěšitelně. "Ci mámu! Ci mámu!"

DEN DEVÁTÝ

Dneska jsem to vzdal a udělal jsem ten První Krok.

A dal jsem si záležet, aby k tomu došlo hezky dopoledne, takže jediným svědkem byla Obluda.

Když přišla domů Ona a byla o tomto velkém pokroku zpravena, celá se rozcitlivěla a s radostí hlásím, že si i trochu pofňukala.

Já Jí ještě ukážu, o co všechno přichází, když se tak neuváženě hrnula zpátky do práce.

DEN JEDENÁCTÝ

Neděle. Dnes ráno začal On v zahradě kopat jámu. Na chvíli jsem myslel, že snad pošla kočka, ale kdepak já a takovou kliku.

Ona mě vzala v kuchyni k oknu, abych se podíval, jak se dře, a pravila: "To je pro tebe."

Propukl jsem v slzy. No řekněte, nerozbrečel by se za těchhle okolností každý? Prosím, občas jsme se v posledních měsících trochu nepohodli, ale pohřbít mě zaživa, to mi přece jen připadá jako poněkud extrémní způsob pomsty.

Přitiskla mě k sobě. "Ale neplač, ty moulo malá. Táta ti dělá píseček. Budeš mít píseček a tam si budeš most klásně hlát."

Hned jsem zase oživil. To bude nádhera, mít píseček. Hned si začnu klásně hlát a to první, co udělám, bude, že pohřbím za živa kočku.

Když přišel On k obědu, byl celý od bláta, ale byl se sebou náramně spokojený. "Je to krása, být takhle blízko k rodné hroudě," oznámil. "Není nad to si dopoledne pořádně máknout. Už dlouho jsem nebyl v takové formě. Ale že mám z toho kopání žízeň. Docela bych urazil jedno pivko:"

Při obědě těch pivek urazil celou řadu a přitom mi pořád vykládal jaká to bude nádhera, mít vlastní píseček. "Můžeš si dělat bábovičky a stavět hrady a silnice a tunely. Ohromný to bude. Jo, a -" obrátil se na Ni - "výchovné je to taky. Strašně jim prospívá, když můžou něco stavět, něco dělat rukama. Rozvíjí to v nich smysl pro praktickou činnost, víš?"

"No, to jo, to bude nádhera," přikyvovala Ona.

Po obědě už se do toho kopání tak nehrnul. Asi ty pivka, co urazil, bych řekl.

A pak, když se Jí konečně podařilo Ho přesvědčit, že by to měl jít dodělat, se pokusil vstát a zhroutil se v mužných mukách. "Au, to je konec, ty záda," sténal. "To bude z toho kopání."

Podpírala ho nahoru po schodech, aby si mohl lehnout, a já si řekl, že zatím slezu na zahradu a provedu menší inspekci těch Jeho vykopávek.

Teda díra fakt nádhera. Toho blátíčka. A taky žížaly tam byly. Hezky měkoučké žížaličky. Takové lepkavé, když je začnete žvýkat.

Pár jsem si jich dal a pak jsem se pustil do toho bláta. Fakt prima. A nejen k jídlu. Dá se uplácávat do hromádek, díry se do něho můžou vyhrabávat a na všecko se dá matlat žůžo.

Tak jsem se tam spokojeně bavil nějakých dvacet minut nebo tak, a najednou slyším nářek: "Ježíši né!" Hnala se ke mně, že mě zvedne, a přitom ječela: "Co to proboha živýho děláš?"

Ani jsem se nenamáhal odpovědět. No to snad je jasné co, ne? Dělam bábovičky a stavím hrady a silnice a tunely, přesně jak chtěl On. Dělam výchovné věci. Rozvíjím v sobě smysl pro praktickou činnost.

Jenže viděla to Ona takhle? Kdepak. "Ať už to nikdy neuděláš!" křičela. "Je to odporné, špinavé a příšerně nezdravé!"

Proč jen jsou ti dospělí tak nedůslední?

DEN DVANÁCTÝ

On dneska zůstal doma s tím heksnšúsem. A Ona hned, že prý se do toho pískoviště vůbec neměl pouštět. Zahrada že teď vypadá jedna hrůza. A Ona že bude muset jako obvykle objednat místního všeučelce, aby zase jednou dodělal, co On zvorál. A On zase prý, že jen přes Jeho mrtvolu.

DEN PATNÁCTÝ

On se dneska vrátil do práce, ale co kolem toho nadělal řečí - no, to ostatně nadělá vždycky, když se hodí marod. Píseček prý dodělá příští sobotu a neděli. Jo, a ať se děje, co chce, nesmí prý na to Ona zavolat místního všeučelce. Slíbila, že nezavolá.

Sotva se bolestně vybelhal ze dveří, vrhla se k telefonu a zavolala místního všeučelce.

Dorazil za půl hodiny a Obluda ho hned zavedla na zahradu. V pozdních odpoledních hodinách jsem byl pyšným majitelem fungl nového písečku.

DEN SEDMNÁCTÝ

Sobota. Navlékla mě do holinek a vodotěsné výbavy a posadila mě na píseček. Byla to docela sranda. Celé dopoledne jsem uplácával bábovičky z písku. A nad každou další bábovičkou Ona jákala: "No ty jsi ale šikovnej chlapeček. No to jsi ale udělal klásnou bábovičku, vid?"

V poledne mě svlékla a ostříkala. Pak mě posadila do té mé vysoké židličky a postavila přede mě porci bramborové kaše s omáčkou.

Začal jsem z toho vyrábět bábovičky a uplácávat je do vhodného tvaru.

Jenže dočkal jsem se blahopřejných projevů? Vy asi žertujete.

Už žádné "No ty jsi ale šikovnej chlapeček! No to jsi ale udělal klásnou bábovičku," - kdepak. Místo toho celá zrudla a začala vyvádět, a jaký prý jsem ošklivý chlapeček. Ani nezašišlala. Podle mě to není fér.

DEN OSMNÁCTÝ

Neděle. "Dneska po obědě uděláme něco ohromně zajímavého," oznámila Ona po ránu.

Jo? Říkal jsem si, copak to asi bude. Přistane nám na zahrádce jumbo jet? Poctí nás vzácnou osobní návštěvou princezna Diana? Nic moc jsem od toho nečekal. To jen Ona má takový zvyk, že o těch nejneuvěřitelně nudných věcech mluví jako o něčem ohromně zajímavém.

Takže když se oběd začal chýlit ke konci, byl jsem ve střehu. Závěr jsem patřičně protahoval. Jídlo jsem postrkoval po talíři, talíř jsem postrkoval po stolečku.

Najednou - vůbec si nevšímalá mých zdržovaček - mě popadla, vytáhla ze židle, utřela mi pusku a sevřela mě ve znehybňujícím jednorukém chvatu - přísahám, že se ho musela naučit z nějaké příručky orientálních bojových umění.

Jediným pružným pohybem mi stáhla montérky a plenu. Co se to tady děje, říkal jsem si. Pro někoho v mém věku je krajně nedůstojné, aby ho takhle tahali nahatého od pasu dolů.

Zrovna před touhle náhlou ofenzivou jsem se už už chystal udělat to, co obvykle hned po obědě dělávám... jenže teď jsem to tedy zaručeně udělat nehodlal. Udělat e-e, a nemot to vyklopit do pěkně čistounké pleny, není žádný požitek. Člověk si připadá asi jako racek, když přelétá nad naprosto liduprázdnou pláží.

Tak jsem začal, co jsem mohl, a snažil jsem se myslet na něco jiného. Něco mechanického, něco matematického. No, tak třeba... kolika různými způsoby umím naštvat naši kočku? To by mi mohlo od toho odvést myšlenky někam jinam.

Dobrá, tak to bychom měli... tahat ji za ocas... strkat jí prst do oka... popadnout ji za chomáč srsti na bříšku... strčit jí palec do -

Jenže jsem ztratil soustředění, protože Ona se jen tak nonšalantně natáhla za stůl a vytasila se s předmětem, který každému uvědomělému miminu musí nahnat hrůzu.

Byl to nočník.

Nočník, co Jí dala Její matka krátce před mými prvními narozeninami.

A pak jsem pochopil, o co jí jde. Jenže takhle lehce já se zase chytit nedám. Ve chvíli, kdy jsem nočník uviděl, odbatolil jsem se na druhý konec kuchyně (chození už mi fakt docela jde) a okamžitě jsem začal hekat, že jako udělám pořádné e-e rovnou na podlahu, čerstvě vytřenou Její pilnou rukou.

Jenže Ona dokáže být taky zákeřná. Jakmile mě uslyšela heknout, bleskurychle mnou lupla na nočník, takže jsem na něj usedl s roztaženýma nohama a zadek jsem měl přimáčklý na studenou umělou hmotu.

Mozek mi ihned začal vysílat zatínací instrukce do obou půlek, a já se zuřivě snažil myslet na všeko, jen ne na to, že bych mohl udělat e-e. Přece Jí neudělám tu radost, abych vyprodukoval přímý zásah do nočníku hned napoprvé.

Patlat jí zavařeninu na záda... omotávat jí ocas izolepou... trefovat se do ní dřevěnými kostkami... omatlat jí příklop otvoru ve zdi jogurtem...

"No tak, pojď hezky, vždyť já vím, že se ti chce," vrkala svůdným hláskem Ona. "Chce se ti udělat do nočníčku pěkně veliké krásné e-e, vid'..."

"NE!" řval jsem. "NE!"

Jestliže jsem choval nějakou naději, že Jí další poměrně nové slovo vyrazí dech obdivem, tak jsem z ní honem vystřízlivěl.

"Ano," Ona na to. "Chceš říct ano."

Tohleto porušení základních lidských práv zato vyrazilo dech mně. To nemůžou dospělí pochopit, že když mimino řekne "Ne," myslí "Ne"?

"Ale no tak," pokračovala vmlouvavě. "Vid', že chceš udělat hezky velké e-e do nočníčku, vid'?"

Tahle primitivní propaganda měla jediný efekt - zatvrdil jsem se ještě víc. Provedl jsem náhlý úhybný manévr, vytrhl jsem se Jí ze sevření a podařilo se mi přistát na boku na podlaze.

Jenže nočník se ke mně přisál podtlakem a zůstal mi přilepený na zadku.

Rozeřval jsem se. Jak můžete od mimina čekat, že si uchová aspoň drobet sebeúcty, když ho vlastní rodiče nutí do tak nedůstojných poloh?

Ale tahle urážlivá nedůstojnost brzy skončila. Hermetický zadkový uzávěr milosrdně povolil a nočník ode mě s lehkým pšouknutím odpadl.

Dokonalá chvíle na e-e.

Jenže ono se to nedá udělat na povel. Chvíli trvá, než se člověk soustředí, a sotva jsem stačil předběžně heknout, už mě zase popadla, nočník narovнала a začala mě na něj spouštět.

Tak jsem znovu všecko zařal, honem jsem začal počítat další metody terorizování naší mindy, a uchýlil jsem se k nové taktice: začal jsem zuřivě kopat nohama, jako bych šlapal na neviditelném bicyklu.

Velice působivé! Úplně Ji to znemožnilo posadit mě na nočník. A netrvalo dlouho a podařilo se mi jednou nohou udělat, več jsem doufal, totiž plnou silou tu plastickou kravinu nakopnout a odpálit ji na druhý konec místnosti.

(Pozn.: Tohle si musím uchovat v paměti pro budoucnost. Jen si představte, jaký ohromný efekt bude mít, když takhle na druhý konec místnosti odkopnu nočník plný!)

Bylo jasné, že získávám územní převahu. Nikde v bojové pozici žádný nočník, aby mě na něj mohla posadit, takže bylo jasné, že se bude muset vzdát. Kromě toho už Ji to začínalo udolávat čistě fyzicky. Nic totiž nezničí žádné matce záda tak dokonale jako v hlubokém předklonu držet několik centimetrů nad zemí zuřivě kopající mimino.

Takže to zabalila, posadila mě na podlahu a kousek poodstoupila, že si jako protáhne rozbolavělou páteř. Načasované jsem to měl jedinečně. Hezky zčerstva jsem heknul a už byla na čerstvě vymydlené podlaze pěkná zdravá hromádka. Než mě stačila odstranit, ještě jsem provedl menší hýžďový posun, abych to trochu rozmazal kolem sebe.

Výsledek byl naprosto nesporný. Zvítězil jsem na celé čáře.

DEN DVACÁTÝ

S uspokojením hlásím, že dnes se nekonal žádný další pokus dostat mě do blízkosti nočníku. Hlavní příčinou byla Její pracovní neschopnost: má heksnšús a musí ležet.

Sedmnáctý měsíc

DEN ČTVRTÝ

On mě dneska večer přistihl, jak se pokouším narvat vidličku do elektrické zásuvky. "To ne," pravil. "To ne. Ošklivej chlapeček! To je hloupost, něco takového."

Měl samozřejmě stoprocentní pravdu. Hloupost to byla. A to z toho prostého důvodu, že průměrná vidlička do elektrické zásuvky prostě nepasuje.

No nic, budu si muset najít něco vhodnějšího, co tam vleze.

DEN PÁTÝ

Zkusil jsem narvat do zásuvky kovovou propisku (Jejího oblíbeného parkera). Taky tam nešla. Jen klid, budu to zkusit dál.

DEN ŠESTÝ

Jak jsem se tak dneska batolil po kuchyni, zaujal mě příklop kočičího otvoru. Má na mě přesně tu správnou výšku, a kromě toho vyluzuje velice uspokojivě rachotivý randál, když do něho pořádně strčíte a pak ho pustíte.

Pak jsem se ale dostal do potíží. Chvilí jsem do příklopu bušil, otvíral ho a zase pouštěl, načež jsem se rozhodl, že si zkusím, jestli bych se skrz otvor dostal hlavou. Dobrá zpráva: dostal. Špatná zpráva: klapka zapadla a uvěznila mě. Teď už vím, jaké to je čekat, až zasviští gilotina.

Hlavu jsem měl v zahradě, zbytek mě byl v kuchyni. Jako by to ještě nestačilo, vracela se zrovna domů kočka, zblejskla mě a zaradovala se, že má před sebou znehybnělý cíl. Začal jsem ječet a vrískat, kočka se blížila a brousila si pařáty - no, jen tak tak, že Obluda přiběhla včas a zachránila mě. Nikdy jsem netušil, jak rád ji uvidím.

DEN SEDMÝ

Zkusil jsem narvat do elektrické zásuvky dřevěnou koktejlovou špejličku.

Dobrá zpráva: šla tam.

Špatná zpráva: nestalo se vůbec nic. Zkusím to znovu.

DEN OSMÝ

Ten příklop na kočičím otvoru mi ne a ne dát pokoj. Dneska ráno jsem si s ním hrál a došlo k další nepříjemnosti. Přitulil jsem se k němu a jen tak jsem si zkoušel, jak daleko se dostanu hlavou, než mě to uvězní, a vtom na něm jako nějaký kamikaze plavným skokem přistála kočka na útěku před sousedovic černým kocourem.

Chytil jsem plný zásah hranou příklopu do brady, odletěl jsem pozpátku a kočka mi přistála na hrudním koši.

A ještě měla ta bestie tu drzost, že se mi chechtala. Pomsta bude sladká.

DEN DEVÁTÝ

Nemusel jsem čekat dlouho a dostal jsem se kočce na kobyliku. Jednoduché jak facka, vážně. Stačilo se přesvědčit, že to stvoření není v baráku, přistrkat k otvoru hezky těsně jedno extra obří rodinné balení pracího prášku - a čekat.

Přál bych vám tu rozkoš - ten nádherný zvuk, když kočka pronásledovaná kocourem vletí padesátikilometrovou rychlostí do zablokovaného příklopu.

DEN DESÁTÝ

Dneska večer přinesl On domů videokazetu. Ruka na kolébce se to jmenuje. Říkal jsem si, že to vypadá docela zajímavě, a tak jsem je asi tak hodinku poté, co mě uložili do postýlky, povolal nahoru do ložnice, pod záminkou muk vyvolaných rostoucími zuby.

Byli tak zbití, že se mnou nechtěli zůstat, dokud neusnu, a radši mě vzali dolů do obýváku.

Rovněž tak, musím s uspokojením konstatovat, byli tak zbití že mě neodnesli zase zpátky nahoru, jakmile jsem přestal brečet. Což, jinými slovy, znamená, že jsem viděl skoro celou Ruku na kolíbce. Náramně zajímavé.

DEN JEDENÁCTÝ

Dneska ráno jsem měl ošklivou nehodu. Hnal jsem se napříč jídelnou, že drapnu kočku (chtěl jsem zkusit, co to udělá, když jí strčím očásek do elektrické zásuvky), a vletěl jsem rovnou do rohu jídelního stolu. (Proč se dělají stoly s deskou přesně ve výšce spánku průměrného batolete, mi fakt nejde do hlavy.) Nad pravým obočím mi okamžitě naskočila boule jak vejce.

Jistě nemusím dodávat, že jsem si mohl hlavu uřvat. Jedinou odměnou mi bylo obvyklé zběžné pochování, jak to mívá Obluda ve zvyku, provázené slovy: "Nejsi ty trošku moula?" - což mě taky zrovna dvakrát neutěšilo.

Ach jo. Být tady máma, když jsem vrazil do toho stolu, letěli bychom na pohotovost, než bys řekl rentgen, a pak bych strávil bolestně rozcitlivělou noc na dětské chirurgii a oba rodiče by ustaraně bděli vedle mě.

Když se Ona vrátila z práce, vypadal jsem, jako bych měl za sebou patnáct kol proti Miku Tysonovi, jenže Jí to zřejmě starosti nedělalo. Možná tu její instinktivní úzkost poněkud rozředila skutečnost, že jsem se nějakých nejmíň pět hodin po nehodě vesele batolil po baráku.

"Co se stalo?" zeptala se.

"Ále," utrousila Obluda na půl huby, "honil kočku a vrazil do rohu jídelního stolu."

"A ták," na to Ona, zřejmě úplně spokojená.

Ale přece jenom jsem v Jejích očích zachytil pohled, který by mohl být možná docela slibný. Takové drobné chvilkové zapochybování, skoro podezření, mám dojem, že bych na to v budoucnu mohl hrát.

Príma video, ta Ruka na kolíbce!

DEN ČTRNÁCTÝ

Dneska ráno jsem naschvál vrazil do okraje Jeho stolu, a vyrobil jsem si tak docela slušný škrábanec na levém spánku. Celý den jsem si plánoval, jaký vyčítavý pohled vrhnu na Obludu, až se Ona zeptá, co se stalo. Budu hrát na přirozenou nervozitu vlastní matky, vnuknu Jí otázku, s jakým netvorem to vlastně nechává své vzácné potomstvo. Říkal jsem si, že nejdéle do týdne Obluda poletí.

A matka se bude muset vzdát takových pitomostí, jako chodit do práce, a bude zase dělat to, co má - totiž každou minutku bdělého svého žití bude poskakovat, jak si já zrovna vzpomenu pískat.

Zpočátku šlo všecko pěkně podle plánu. Když se Ona vrátila z práce, zvedla mě v náručí a okamžitě uviděla mou nejnovější ránu. "No nazdar, tys byl v nějaké bitvě, co?" řekla. Pak se obrátila na Obludu a zeptala se: "Copak se stalo?"

"Ále, vrazil do tátova stolu," utrousila těžká váha nedbale.

Ten pohled byl fakt na Oskara. Absolutně skvělý - výčitky, pochyby, bolest a - jo, čistý, ničím neředitelný strach z něho jen stříkaly.

No jo, jenže víte co...? Ona se na mě ani nepodívala, když jsem ten pohled vyloudil. Prostě mě postavila na zem a jen tak zaševelila: "No, tak to už se brzy odnaučíme, takové věci." A představte si, že měla tu drzost ještě dodat: "Vid', ty kluku jeden hloupá?"

A odpochovala do kuchyně a prohlásila, že se musí něčeho napít, jinak prý padne.

No co tohleto má být? Že bych vycházel z cviku?

DEN ŠESTNÁCTÝ

Neděle. Dneska jsem konečně našel ideální předmět na strkání do elektrické zásuvky. Včera měli Oni k večeři špízy, a když umyli nádobí, nechali ty jehly na odkapávací desce. Když byli oba venku na zahradě (pokoušeli se chytit kočku, protože jí chtěli nasadit takový ten obojek proti blechám), odbatolil jsem se do kuchyně, podařilo se mi ke dřezu přistrkat židli, vylézt na ni a jednu tu jehlu sebrat.

A pak honem šupšup do obýváku k té mé oblíbené zásuvce.

Katastrofa! Víte, co On udělal? Nasadil na zásuvku plastický kryt. A nejen na tuhle jednu - jak jsem postupně během dne objevoval, nastrkal je na všechny zásuvky, po celém baráku.

Chm. Často mi připadá, že rodiče přicházejí na svět jedině proto, aby zajistili, že si děti neužijou ani kapku srandy!

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Kolem dokola máme v baráku takovou čáru vysoké vody, a ta stoupá stále výš a výš. Než si rodiče opatřili mě (nemožná představa, máte zcela pravdu - kolem čeho se tak svět tenkrát asi točil, ptám se sám sebe), skladovali nejrůznější věci na podlaze. Květináče, knihy, přehrávač cédéček a vůbec všecko možné - pamatuju se, že jsem to vídal, když jsem byl ještě malý.

Ale pak, když jsem se naučil lézt - a po nějakém tom rozmláceném květináči, rozcupovaných knížkách a cédéčkách i přehrávači zapatlaných sirupem - začal se jejich majetek stěhovat po zdech nahoru, až byl mimo dosah mimina, které se ještě pořád muselo jednou rukou opírat o zem, když se pro něco natahovalo nahoru.

Ale jakmile jsem se dokázal o něco vzepřít, možnosti dělat binec se opět rychle rozšířily. Ze stolů litaly vázy, z polic ozdoby, z příborníků sklenice. A já objevil ten neocenitelný fyzikální zákon - no, víte který - že když se celou vahou pověsíte na ubrus, všecko z něho nakonec přistane na zemi.

Takže čára vysoké vody, aspoň pokud jde o rozbitý majetek mých rodičů - se zase jednou posunula po zdi o něco výš.

Ted', když už umím chodit - no dobře, tak teda jakž takž se motat a batolit - se můj obzor zkázonosnosti opět zvýšil. Naštěstí o tom zatím Oni oba zůstávají v blažené nevědomosti.

No nic, všeho do času. Další orgie zkázy počká. Mám totiž na mysli opravdovou specialitku.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Ona má v obýváku sbírku takových těch porcelánových kočiček, a tu já už mám dávno v merku. Tu první dostala, když jí bylo nějakých pět, a od té doby jí zřejmě lidi, co nejsou schopní si vymyslet nic jiného, začali k nejrůznějším narozeninám, Vánocům a tak, nosit další a další porcelánové kočičky. Už jich musí být nejmíň něco přes dvacet.

No, a tyhle ty kočky se nestěhují s ostatními věcmi po zdech výš a výš. Kdepak, ty jsou totiž ohromně vzácné a mají prominentní místo na speciální polici, kam já nedosáhnu, jen že teď, když už umím chodit...

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Dneska ráno, když Obluda proklínala sušičku prádla (jestlipak mají s tím, že se netočí, něco společného ty kombinačky, co jsem do ní hodil), jsem si změřil, jak vysoko dosáhnu u té police s Její sbírkou porcelánových kočiček.

Ba jo. Na špičkách dosáhnu, jako nic.

Ale jen žádný kvant. Chci si vybrat chvíli, kdy to bude mít v největší efekt. A to znamená, až u toho bude Ona. A On taky. Něco takového nehodlám vyplýtvat na Obludu.

DEN TŘICÁTÝ

Neděle. Nastal den D. A aby to bylo naprosto dokonalé, má Ona dneska narozeniny.

To znamená, že se rozhodli uspořádat poněkud riskantnější podnik - a pozvali do baráku oba páry prarodičů najednou. Zkušenost již ukázala, že vedle takovéhle společenské události je večírek u Čingischána docela civilizovaná záležitost, jenže poučí Oni se někdy...?

Normálně počítají s tím, že se Jim podaří prokletí těchhle příšerných podniků aspoň trochu odlehčit, když budou moct předvést nějaký můj fungl nový kousek. Tak dneska jim Ona nabídla pohled na mě, jak sedím na vysoké židličce bez podnosu před sebou, takže mám svou misku s jídlem na stole stejně jako všichni ostatní.

Naprosto úspěšný tenhle pokus tedy nebyl, protože jsem v jednom kuse buď sjížděl ze židle na podlahu, nebo padal na stůl do jídla.

Z mého hlediska to ovšem mělo tu výhodu, že nová židle mi umožňovala kdykoliv slézt - a tu možnost mi ta moje stará vysoká židle neposkytovala (když ji vymýšleli, vzali si patrně za vzor oblíbené středověké mučidlo zvané kláda).

Oběd se vlekl jako vždy, no a čím víc toho vypili, tím míň si všímali mě. Když poněkud blábolivě dospěli ke kávovému stadiu, už mě nikdo neviděl, jak sjíždím ze židličky a potácím se do obýváku.

Dlouhé přípravy se mi vyplatily. Akce byla rychlá a stoprocentně ničivá.

Jednou rukou jsem se vzepřel a druhou jsem vyplel širokou brázdou sbírkou vystavených porcelánových koček. Když přistály na zemi, vydaly nádherný tříštivý zvuk.

Měli jste vidět všechny dospělé, jak se přihnali z jídelny.

Máma okamžitě propukla v slzy a začala výt, že prý jsem Jí zničil to nejcennější, co měla.

Na to poznamenala Jeho matka, že kvůli nějakým pitomým sádrovým kočkám snad není nutné dělat takový povyk. A to se do toho hned vložila Její matka, a že prý to byly kočky porcelánové, ne sádrové, to je prosím velký rozdíl, a jestli to Jeho matka nepozná, je to jen další důkaz, že nikdo z Jeho rodiny, jeden jako druhý, nemají žádný vkus.

To tedy spolehlivě zapálilo roznětku všech věčných rodinných hádek, takže vybuchly pěkně všechny najednou. Odpoledne skončilo tím, že oba prarodičovské oddíly odpochovaly ve spravedlivém rozhořčení a moji rodiče se vztekale rafali po zbytek dne - a patrně ještě celou noc.

Musíte uznat, že když se rozhodnu pro efektní zásah, tak je to tedy efektní zásah.

Osmnáctý měsíc

DEN SEDMÝ

Dneska večer Mu Ona začala zase vykládat o Skupinách rodičů s batolaty. Bylo jasné, že bude nutné nasadit diverzní taktiku, a tak jsem najel na velké hekání a funění a velmi uspokojivým způsobem jsem zaplnil celou plenu.

"Dělá e-e-," konstatovala vzrušeně, sotva jsem spustil. Pak se mi smrtelně vážně podívala do tváře a pronesla: "Děláš e-e. Děláš e-e."

Chvilku jsem myslel, že se mě snad pokouší hypnotizovat, ale pak jsem si uvědomil, že to asi bude součást té velké kampaně, která mi má pomoci, abych si spojil "tělesný pocit a výsledek."

Aby mi to vtoukla do hlavy ještě pevněji, řekla: "Ty děláš e-e."

Nedala pokoj, ani když mě nesla nahoru do koupelny a měnila mi plenu. "Udělal jsi e-e, vid? Chytřej chlapeček. Ty jsi udělal e-e. Ty jsi udělal e-e."

Když jsem byl vymydlený a oblečený, vzala mě do náruče a láskyplně se na mě zahleděla. "Už tomu rozumíš?" dotázala se. "Kdopak udělal e-e?"

Významně jsem se na Ni usmál a ukázal jsem na kočku.

DEN DEVÁTÝ

Dneska mě Obluda vzala na návštěvu k jednomu miminu. Bylo menší než já - teda fakt úplně malinké - a s bídou jen tak tak lezlo. Jeho máma mi dala na hraní nějaké barvičky na nanášení rukou.

Potom si s Obludou odskočily do kuchyně na kafe.

Už jste někdy viděli malinké mimino celé vyvedené v ručních barvách?

DEN JEDENÁCTÝ

"Jen co uspím malého," pravila Ona Jemu, když mě dneska večer zvedla, že mě půjde uložit.

Tenhleten výraz - uspat - používají všdycky, když je čas jít spát, ale mně se vůbec nezamlouvá. Slyšel jsem Je, jak ho používají ještě v jednom významu. Probírali, co by mohli udělat s kočkou, jestli se bude dál podělovat v domě. Rozhodli se, že ji vezmou ke zvěrolékaři a "dají ji uspat."

Mám dojem, že moje paranoické pocity týkající se tohoto výrazu jsou plně oprávněné - zvláště jestli se to dělá kvůli podělování v domě.

No, tak či onak, dneska mě uložila, že mě uspí, a já si najednou uvědomil, že uložít znamená vlastně zavřít. Moje postýlka je vlastně kriminál. Každý večer mě tam rodiče strčí, vrkají přitom jak pomínutí, pak vytáhnou postranici a počítají s tím, že jsem bezpečně uvězněný až do rána.

To můžu rvát a vrískat a rumplovat mřížemi, a někdy dokonce přijdou nahoru mě uklidnit, ale pokud jde o ně, jakmile mě tam strčí, jsem zabásnutý na celou noc. Až doteď jsem si to dával líbit. Přijímal jsem to jako férový flastr a bručel jsem. V životě jsem neokusil tu noční svobodu, co mi kyne za mřížemi mé postýlky.

No nic. Jde na mě spaní, dneska večer už s tím nic neudělám, ale v mém malinkém mozečku se začíná rodit nový únikový plán.

DEN DVANÁCTÝ

Pokud se jedná o to, jak odněkud uniknout, nejsem tak docela bez zkušeností. Ti šťastlivci z vás, kteří četli Prevítem snadno a rychle, si jistě vzpomenou na líčení slavného útěku z ohrádky v Jedenáctém měsíci. Tehdy se mi podařilo proniknout mezi mřížemi. Postýlka je ovšem příliš solidní konstrukce, takže tahle možnost je vyloučená, kromě toho má taky základnu podstatně výš od podlahy než ohrádka, takže tento únik přede mne klade problémy zcela nové.

Na druhé straně se mi díky zvýšené pohyblivosti značně rozšířil akční rádius, takže jsem si jist, že nějak už se ven dostanu. Dneska večer jsem provedl první rekognoskaci.

Vzepřít se o mříže není problém. Jenže když to provedu, zjišťuju, že horní vodorovnou tyč mám tak zhruba ve výši prsou. Takže co dál? Je jasné, že se musím vytáhnout rukama, asi jako bych dělal shyby v tělocvičně. Pak se budu pomalu předklánět, až dosáhnu bodu, kdy se těžištěm dostanu přes tyč, což mi umožní elegantním přemetem seskočit na svobodu.

To je tedy teorie. S praxí to bude poněkud slabší, aspoň soudě podle dnešního výsledku.

Potíž je, že prostě nemám sílu v ruce. To bylo pořád chození, svaly na nohou se mi tím posílily, ale trup není z hlediska síly k ničemu.

Ale to nic. Řím taky nevybudovali za den. Nedám se odradit.

DEN TŘINÁCTÝ

Den jsem strávil posilováním trupu. Dělal jsem shyby na všem, co se mi naskytlo, a houpal jsem se za ruce, dokud mi síla stačila.

Když mě večer uložili do postýlky, zkusil jsem ještě nějaký ten shyb, ale už mě bolely ruce, a tak jsem se nakonec ze všeho rozbřečel.

Otevřely se dveře a vešla Ona, aby mě utěšila, ale nebyla v tom ta spontánní soucitná vřelost, v jakou jsem doufal.

"Však já vím, že to jen tak zkoušíš," říkala. "Klidně dokážeš usnout i bez tohohle povyku. To víš, za chvíli tě prostě nechám, když budeš večer zlobit, a bude to. Já tady totiž nejsem k tomu, abych kolem tebe poskakovala od rána do večera, kdy si vzpomeneš."

A tohle prosím od osoby, která naprosto otrle opustila svého jediného potomka už před třemi měsíci, a ani jednou nezapochoybovala - a to všechno pod ubohou záminkou návratu do práce.

Panebože, ta ženská nemá srdce.

DEN PATNÁCTÝ

Jestli já něco mám, tak je to výdrž. Bolest nebolest, celý den jsem pokračoval s posilováním trupu. A taky jsem se dočkal odměny v podobě podstatně větší výšky, když jsem si dneska večer zkusil jeden shyb na horní příčce postýlky.

Triumf mi pokazilo jedině to, že ruka nakonec povolila a já sletěl a praštil jsem se o zadní mříže. Pořádně to zabořilo, a to zase vyvolalo zcela oprávněný záchvat breku, jenže veškerý soucit, kterého se mi od Ní dostalo, bylo jen další obviňování, že zlobím, a výhrůžky, že mě fakt nechá "dusit ve vlastní šťávě."

Tak jsem se hezky soustředil, abych naplnil plenu šťávou opravdu řádně jedovou, a měl se aspoň v čem přes noc dusit.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Jsem trouba. Pořád se tady snažím překonat tu dlouhou stranu postýlky (tu, co se vytahuje a spouští), a až do dneška do večera si nevšímnu, že tu je ještě jedna možná úniková cesta.

Na té pevné straně postýlky, asi tak v poloviční výši mříží, je připevněn předmět s groteskním názvem "středisko aktivity".

Je to taková plastická tabule a na ní jsou přidělané různé řvavě vybarvené číselníčky, zvonečky, cinkátečka, vypínačičky atd. Ten, co to vymyslel, si asi představoval, že takové mimino bude šťastně vysedávat v postýlce, spokojeně si broukat a celé hodiny se neškodně bavit tím, že bude točit číselníčkem, zvonit zvonečkem, cinkat cinkátečkem, cvakat vypínačičkem atd.

No... teda vyzkoušel jsem to, když jsem to dostal, to zase jo. Zatočil jsem číselníčkem. Zazvonil jsem zvonečkem. Zacinkal jsem cinkátečkem. Cvakl jsem vypínačičkem. Zaatakďáloval jsem atakďálem.

Ale, ruku na srdce, uděláte to jednou, a je to. Rychle jsem to celé odepsal jako naprostou zbytečnost.

Až dneska. Dneska jsem najednou pochopil, jaký to má účel. Jako schůdek to může posloužit! Když se chytím hořejšku postýlky, zvednu nohu a opřu ji o středisko aktivity, stačí jen mírně zabrat, a už se vzepřu až nahoru, odrazím se přes hořejšek - a joj, svoboda!

První pokus dneska večer neskončil zrovna nejúspěšněji. Zrovna ve chvíli, kdy jsem měl jednu nohu na středisku aktivity a druhou máchal v prázdnu, jsem ztratil rovnováhu a sletěl jsem rovnou na nos.

To pochopitelně vyvolalo nářek. A rozzlobený vstup mojí mámy. Bolestné nouzové přistání na mně bohužel nezanechalo žádnou viditelnou stopu, takže se mi zase jednou dostalo obvyklých výčitek, že "zlobím" a "otravuju".

Nacpala mě pod peřinku silou, která mi připadala poněkud nadsazená. "A příště, když budeš večer brečet," sykla na rozloučenou, "tak tě tady prostě nechám a breč si. Takže si to koukej pamatovat, jestli budeš zítra večer brečet, nikdo k tobě až do rána nepřijde!"

Tvářil jsem se, že jsem splachovací. Měl jsem z toho výborný pocit. Protože jakkoli dnešní večerní pokus nebyl úspěšný, aspoň jsem si dokázal, že jako princip to funguje. Zítra je taky den.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

S posilováním jsem se dneska nezatežoval. Nová úniková cesta nevyžaduje takovou dávku hrubé síly jako ta předešlá. Teď půjde spíš o to, udržet rovnováhu a řádně to načasovat.

K Obludě jsem se choval docela slušně, a dokonce ani mámě jsem nedělal moc starostí, když přišla z práce. On byl někde na služební cestě, jak mě Ona upozornila, když mě šla uložit na noc.

"Tak, a táta tady v noci nebude, takže brečet nemá smysl. To víš, on je měkkota, s ním můžeš mávat, ale se mnou ne. Když budeš dneska v noci brečet, tak budu vědět, že to jenom tak zlobíš, a nechám tě až do rána. Jedině tak budeme moct skoncovat s tímhle začarovaným kruhem protispolečenského chování."

No nazdar. To si zas četla v nějaké té knize o výchově malých dětí. Pokaždé to ihned poznám.

Tu druhou inovaci dnešního večera měla asi taky z té knížky. Bylo to noční světýlko. Taková malá, placatá jako svíčka, zastrčená v odpudivém svícnu ve tvaru muchomůrky. Keramické. Tak tohle zařízení náramně obřadně rozsvítla a postavila ho na stůl kus od postýlky. Pak mi se škodolibým potěšením dala pusou, řekla: "Tak dobrou noc, dobrou noc, a ráno na shledanou," a vyšla ze dveří... A ZAVŘELA ZA SEBOU.

Vše měla naplánované. Cítil jsem se zrazen a dal jsem své zuřivosti nad tou podlou zradou průchod strašným vriskotem.

Naneštěstí nedošel můj řev nijakého ohlasu, a tak jsem za chvíli zavřel klapačku. Ona si zatím dole určitě blahopřála, jak nádherně to se mnou sfoukla.

Noční světýlko osvětlovalo místnost zhruba stejně jako dřív pootevřené dveře, takže bylo jakž takž vidět a já mohl zahájit akci a svůj plán uskutečnit.

Přítáhl jsem se o mříže a stoupl jsem si, položil jsem ruce na horní okraj čela postýlky a párkrát jsem si jen tak přípravně povyskočil. Pak jsem natáhl levou nohu, až se pevně vzepřela o horní hranu střediska aktivity.

Hezky klidně, abych manévr neuspěchal, jsem se zvedl nahoru. Volná noha chvíli nebezpečně komíhala ve vzduchu, ale pak se mi na základě plánu vypracovaného předešlé odpoledne podařilo přitáhnout ji k té druhé, takže jsem stanul na obou.

Pak už stačilo jen se odrazit. Předek mé pyžámkové kombinézy se pomalu sunul přes vršek postýlky. Ve chvíli jsem už ležel pupíkem na horním okraji čela v pěkně rovnovážném stavu a málem jsem se na hraně kolíbal sem tam.

Mohutně jsem hmitnul oběma nohama a zároveň jsem se pustil rukama. Vznesl jsem se. V tu chvíli jsem poznal, jaké to je "zakusit svobodu".

A vzápětí jsem poznal, jaké to je zakusit přistání z obrovské výše rovnou na kebuli. Bolelo to jak čert. Tentokrát jsem se rozječel naprosto nefalšovaně.

Ale ohlas veškerý žádný. Řval jsem, vrískal jsem, nasadil jsem kompletní repertoár běsnícího vzteku. A nic. Trvala na svém, ani to s Ní nehlo.

Bolest polevila. Popolezl jsem po podlaze, až jsem našel hromádku ručníků. Stočil jsem se na nich. Vnořil jsem se obličejem do měkoučké látky a cítil jsem, jak mi na čele naskakuje velice uspokojivá boule. Zdřímil jsem.

Za chvíli jsem se probral, protože jsem uslyšel na schodech Její kroky. Před dveřmi se zastavily.

Najednou jsem si řekl, že mým cílům by mnohem lépe vyhovělo, kdyby dovnitř nevešla. A tak jsem honem začal zhluboka, pravidelně a pokojně oddychovat, a vzápětí jsem byl odměněn Jejím hlasem: "Hodne chlapecek. No vidíš, vždyť já jsem ti říkala, že se mnou mávat nebudeš."

Tak jsem zase usnul.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Spal jsem znamenitě a vzbudil jsem se dřív než Ona. Chvíli jsem ležel a vzpomínal, kde to jsem a jak jsem se tam dostal. Rána nebolela, i když jsem cítil, že boule na čele narostla do tvaru velikého vajíčka.

Pak mě najednou napadlo, jak by se můj plán dal ještě na závěr krásně vylepšit. Přesunul jsem se na druhou stranu místnosti a shodil jsem tu hnusnou muchomůrku ze stolu. Uspokojivě se rozmlátila a rozteklé noční světýlko v pádu zhaslo.

Na pohodlné hnízdečko z ručníků jsem se nevrátil, a místo toho jsem se uložil na tvrdém, hezky uprostřed na podlaze.

Skrz zeď jsem slyšel, jak Jí budík zapnul rádio, a hned jsem začal brečet. Ale ne takovým tím plným, prsním řevem právě probuzeného mimina, leč vyčerpaným, ochablým nářkem děťátka, které proplakalo celou noc.

Rychle přikráčela a hned: "Tak vidíš - byl jsi hodný chlapecek. Vždyť já jsem ti říkala, že to zlobení není k ničemu, a..."

Jak mě uviděla, zmrzla Jí slova na rtech. Zvedl jsem k Ní jedno dojemné oko.

A už byla na zemi u mě. "Proboha živého," křičela. "Jak dlouho už jsi tady takhle? A ta boule na čele! Ježíš ne! Já jsem nevěděla, že umíš vylézt z postýlky. Ježíš, a to noční světlo... Vždyť tys moh uhořet!"

Tedy nechci se vytahovat, ale řekl bych, že celá akce byla dokonalost sama.

A Ona byla tak zničená a měla tak špatné svědomí, že zavolala Obludě, aby nechodila, a sama zůstala doma, že se o mě bude starat. Během dne jsem prozkoumával nové a nové hlubiny naprosto odporného chování, a Ona to všechno brala jak ten beránek.

Večer jsem spustil takový povyk, že mě dokonce vzala k sobě do Jejich postele (On byl ještě pořád na té služební cestě), a když už jsem tam byl, dala mi napít od prsu. Mlíčko už ale žádné nebylo, takže jsem jen chvíli zobal - nebo, když mám být naprosto přesný - žvýkal. No, ale ještě pár takových večerů, a myslím, že bych mlíčko zase hezky rozproudil.

Dobře Jí tak, když si myslí, že to se mnou může jen tak snadno skoulet.

Jinak má ovšem tohle tažení velkou a trvalou výhodu teď už vím, že se dostanu ven z postýlky. A oni to vědí taky. Řekl bych, že mé rodičovstvo čekají teď poněkud nervózní časy.

Devatenáctý měsíc

DEN PÁTÝ

Obluda zorganizovala Skupinu rodičů a batolat. Dneska ráno k nám do domu přišly tři děti i s pomocnicemi v domácnosti.

Na to já jsem se tedy díval černě. Co si mají cizí děti co hrát s mými hračkami. A pak taky všechny velice rychle dospěly k závěru, že když je praštím, tak mi to okamžitě vrátí.

Navíc to nebyla žádná Skupina rodičů a batolat. Byla to Skupina pomocnic v domácnosti a batolat, parta ubohých dětiček opuštěných vlastními rodiči, kteří si klidně odpochovali a užívají si někde v práci. Jo, a jestli pro mě plánují nějaké kamarádšofty, tak to se budou muset snažit sehnat mi trochu lepší společnost než tuhle bandu. Randál to dělalo, smrdělo to a - no - ne jeden uměl praštit mnohem víc než já.

DEN DVANÁCTÝ

Dospěl jsem do obtížného životního stadia. Nebo lépe řečeno, dospěl jsem do ještě obtížnějšího životního stadia. Jde o to, že doteďka jsem spal třikrát denně - dlouho v noci, a pak ještě na doplněnou dopoledne a odpoledne.

Snažil jsem se tomuhle systému vzdorovat, protože je jasné, že když spím, má Ona nebo Obluda možnost nerušeně se věnovat nějaké jiné činnosti. Jenže bohužel mě pokaždé udolá docela obyčejná únava a já nakonec stejně zkápnu.

Jenže teď se věci začínají měnit. Zřejmě už nepotřebuju tolik spát jako dřív.

Dneska jsem Obludě poprvé jemně naznačil, jaké nepříjemnosti ji čekají. Dopoledne jsem spal jako obvykle, ale když mě uložila po obědě, prostě jsem nebyl ospalý. Opustila mě s obvyklým: "Tak, teď si pěkně odpočineš a necháš mě pracovat, vid?" a já okamžitě začal vrískat.

Nereagovala, protože to dělám poměrně často, a pak, vzdor těm nejlepším úmyslům, po několika minutách stejně pomalu usnu. Jenže tentokrát jsem vydržel tropit randál tak dlouho, že musela přijít nahoru. Čtyřikrát pětkrát se pokusila mě uspat, ale nakonec to musela vzdát a vzít mě s sebou dolů.

A pak jsem zjistil něco, z čeho jsem ji podezíral už dávno. Tyhle ty řečičky o tom, že já si pěkně odpočinu a nechám ji pracovat, byly pustá lež. Co že teda dělá, když já odpoledne spím - a co dělá každé odpoledne od chvíle, kdy u nás začala pracovat? Uvelebí se na pohovce a kouká na australské seriály.

Dneska odpoledne měla tu drzost, že se pokoušela ukecat mě, abych se na ten, co zrovna dávali, díval s ní. Cha! Poskytl jsem tomu několik minut, ale teda... Půl druhého roku úskočnosti mě naučilo posoudit herecký výkon, a řeknu vám, že herci v těchhle dílkách jsou prachmizerní.

A tak jsem řval a vrískal a postaral jsem se, aby z toho vůbec nic neměla.

DEN TŘINÁCTÝ

Dneska odpoledne jsem zase pro změnu odmítl spát. Tentokrát mě Obluda sebrala okamžitě - bála se, že přijde o ten svůj nepostradatelný seriál.

První půlku jsem prořval a provřískal, ale pak jsem se utišil. Herci nebyli o nic lepší, ale to, jak jsou ty historky sflikované, nepostrádá jistý nejapně připitomělý půvab.

DEN ČTRNÁCTÝ

Vzdor naprostému krachu minulého pokusu sezvala Obluda na dnešní dopoledne zase tu nevhodně pojmenovanou Skupinu rodičů a batolat.

Podařilo se mi jednu tu ropuchu vzít přes hlavu tím kladívkem, co se jím ty plastické tyčky ve řvavých barvách zatloukají do toho plastického stolečku ve řvavých barvách. Moc příjemně se na to dámy netvářily.

Dalšího zase zdrásala kočka, a to pořádně. Tedy přiznám, že jsem o naší kočce v minulosti nemluvil vždycky zrovna moc hezky, ale tentokrát jsem v ní poprvé poznal spřízněnou duši.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dneska jsem ani dopoledne skoro oko nezamhouřil, a protože jsem u oběda byl ještě vzteklejší a agresivnější než obvykle, pokusila se mě Obluda uložit po něm.

Kopal jsem a vřiskal a dělal jsem příšernou rotyku. Jak si vůbec mohla troufnout chtít mě připravit o ten drahocenný australský seriál!

DEN DVACÁTÝ

Dneska ráno jsem se vzbudil dřív než rodiče, a byla to nádhera. Lehkými letními záclonami proudilo dovnitř slunce a utvářelo mi na peřince proměnlivé grošované vzorečky. Venku cvrlikalo ptactvo. Byl jsem odpočatý, teplíčko mi bylo a hezky jsem se provaloval.

Začal jsem bublat a vydával jsem měkce vrkavé zvuky. Pak jsem z nich začal utvářet řetězce žvatlavých vět, ne že bych je sestavoval z opravdických slov, ale znělo to tak.

Říkal jsem si, jaké je to senzační být malé mimino, jak je mi teplíčko, jak mě mají rádi a jak mě ochraňují před nebezpečím. A taky jsem si říkal, jak je to příjemné nebyt dospělý - pěkně si vyspávat, dokud se nevzbudím sám od sebe, nemuset si lámat hlavu penězi a prací a starat se, kde vzít na oběd. A cítil jsem vřelý a láskyplný soucit se svými rodiči.

Pak jsem si ale vzpomněl, kdo sakra vlastně jsem, a rozeřval jsem se na plné pecky. Nechat Je klidně spát, to teda určitě! Vzbudit Je dřív, než Jim budík zapne rádio, to je pro mě prosím otázka cti.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Sobota. Tohleto navykání na záchod Jí fakt leží v hlavě. Nevím proč, ale najednou Jí to dělá ještě větší starost než dřív. Asi zrovna obdržela nejnovější bulletin o pokrocích toho einsteiněte. No jo ten vopruza už určitě vystudoval jadernou fyziku a vylezl bez kyslíkové masky na Everest. A moje máma má zatím na krku prevíta, kterého se Jí ještě nepodařilo navyknout na nočník!

Možná bych se nad Ní měl slitovat. Příště, až budu chtít na stolicí - nebo spíš "udělat e-e" -, měl bych si možná prostě říct o nočník a použít ho k příslušnému účelu.

Na druhé straně je fakt, že je to ohromná sranda, když mě Ona honí po baráku, nočník v ruce, jen tak pro všechny případy. Proč bych měl kazit takové vyvrcholení našich společných nejpřínosnějších chvil?

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Dneska večer jsem kecnul z výšky na zadek. Napadlo mě, že další pokrok na poli lingvistickém by Jí třeba mohl na chvíli odvést myšlenky od toho navykání na hrneček, a tak jsem Ji vyrušil novým slovem. "Zadečet," děl jsem, a pak, kdyby Jí to náhodou bylo nedošlo, jsem to zopakoval: "Zadečet."

A hádejte, co udělala Ona...? Jistě, přihnala se s hrnečkem. Ne, teda vážně. Kdybych býval myslel hrneček, tak jsem řek hlnečet, ne?

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Někdy mívám tak trochu provinilý pocit, že si z Ní takhle dělám šprťouchlata, ale uznejte, neříká si o to snad? To máte jako sebrat miminu cukrle. (No, teda sebrat cukrle nějakému jinému miminu. Moc rád bych viděl toho, kdo by se pokusil vzít cukrle mně!)

Dneska mi zase poskytla dobrý příklad, jak se nechá vodit za nos. Pořád mele o tom navykání na hrneček, na nočník a na záchod, tak jsem se po večeři rozhodl, že Jí udělám radost. "Hlnečet!" pronesl jsem naléhavě. "Hlnečet!"

"No ty jsi ale hodný chlapeček," vrkala. "Ty si říkáš o nočníček, vid'?" Panebože, to byl zase objev. No jistě. "Jako včera, vid'?"

Ach jo, už zase!

Tak či onak, má žádost Jí připadala jako naplnění Jejích nejdivočejších snů. Odfrcela pro nočník, honem ze mě strhla všechno od pasu dolů a významně se na mě zahleděla. Ukázala na nočník a povídá: "Ták - a víš, na co to je, vid'?"

"Jo," kýval jsem. "Jo, jo."

Povzbudivě se usmála.

"Tak s ním pěkně udělej, co s ním máš udělat. No, honem."

Znovu jsem přikývl. A Ona celá u vytržení kývla na mě.

Vzal jsem nočník a posadil jsem si ho na hlavu.

DEN TŘICÁTÝ PRVNÍ

Sobota. Dneska jsem s konečnou platností přestal klást odpor. Jednak mi už fakt lezlo krkem muset pořád vzdorovat, jednak mi přišlo líto Jí, že pořád chodí po světě s tak dojemně úzkostlivým výrazem na tváři. Zkrátka a dobře, po obědě jsem zase jednou zvolal: "Hlnečet! Hlnečet!"

Tentokrát ho měla po ruce a ve zlomku vteřiny jsem byl do pasu nahý - tedy od podlahy nahoru, rozumí se - a už jsem se rozkračoval nad nočníkem.

"Tak, a teď si pěkně sedneš a uděláš e-e, vid'," mámila rozverně.

Vzdechl jsem a přidřepil jsem na tu studenou umělou hmotu zadkem.

"Ták, a teď pro maminku udělej pěkné velké e-e. Velké e-e pro maminku. No tak, dělej hezky..."

Toužebný výraz na Její tváři byl prostě žalostný, a tak jsem zatlačil, párkrát jsem heknul a - mlask, mlask - pustil jsem do nočníku dvě dokonalá hovínka.

Pane na nebi! Řekli byste si, že Ji nejmíň pět let drželi jako rukojmí a teď Ji pustili, a ještě navíc ten den vyhrála v bingu. Skromně jsem vstal, Ona popadla nočník a čučela do něj, jako by to byly korunovační klenoty.

"No ty jsi ale šikovný chlapeček! Podívej se, co jsi pro maminku udělal! Takový šikovný a dospělý kluk! Já ti děkuju, říká maminka. Ohromně a mockrát ti děkuju."

Vzala nočník do obou rukou, jako by ho nesla na podušce s třapci, a vedla mě nahoru na záchod.

"Tak, a jestlipak víš, co teď uděláme," uchichtávala se. "Utřeme ti zadeček, ale nejdřív uděláme tohle."

A najednou nočník obrátila dnem vzhůru, vyhodila moje vzácná hovínka do záchodu a spláchla je.

Pch. To bylo naposledy, co ode mě viděla nějaký dáreček.

Dvacátý měsíc

DEN DRUHÝ

Dneska se naskytl výborný příklad možného konfliktu mezi Ní a Obludou. Šlo zase, jak jinak, o obávané navykání na nočník (hrneček, záchod, drezuru, jak chcete), a byl to spíš důkaz toho, že v zásadním projektu tak nesmírné závažnosti nemůže být ani řeč o nějaké dělbě práce, externí spolupráci a podobných nesmyslech. Rozjela to moje matka, a ta by to taky měla pěkně dovést do konce.

Já jsem se teď dostal do stadia, kdy - podle Jejího přesvědčení - už si dokážu spojit "tělesné pocity a výsledek". Už poznám, kdy budu dělat čí nebo e-e, a když mám tu správnou náladu, umím si klidně říct o hrneček a zavčas ho použít, aby nedošlo k "nehodě".

Důležitý bod je ovšem "když mám tu správnou náladu".

Dneska je pondělí a Ona, ještě stále rozpálená tím, co považuje za Svůj víkendový záchodový úspěch, hned začerstva vyložila Obludě co a jak.

"Malý už si teď řekne o nočníček, když bude potřebovat," oznámila jí se stoprocentní sebejistotou. "Ale musíte sebou hodit. Takže nezapomeňte, prosím vás, dávat pozor, až začne volat hlnečet, buďte tak hodná."

Takže zaznívalo po domě celý den neustálé volání "hlnečet"? No, co byste řekli?

A když se Ona vrátila z práce, zaznělo domem třeba jedinkrát zvolání "hlnečet"? Kdepak.

Zabralo to. Do mysli se Jí vkradl malý střípek provinilosti. "Poslyš," slyšel jsem Ji, jak říká Jemu, "dělá mi starosti naše pomocnice v domácnosti. Mám takový dojem, že možná v některých směrech zpožďuje vývoj našeho malého."

DEN TŘETÍ

Když tady dneska byla Obluda, zařval jsem z plných sil "hlnečet!" pokaždé, když se mi chtělo. A pokaždé přiletěla. Ani k jediné nehodě nedošlo.

Byl to den dokonalého navykání na nočník, jak Obluda pyšně hlásila, když přišla Ona domů.

Ale zaznělo večer domem třeba jedinkrát zvolání "hlnečet"? Nenechte se vysmát.

"Poslyš," slyšel jsem Ji říkat Jemu, "dělá mi starosti ta naše pomocnice v domácnosti. Já ti myslím, že občas příšerně lže."

Jen houšť, a větší kapky! Joj, tohle se mi líbí!

DEN ČTVRTÝ

Další nehod prostý den - zato večer totální podělanost a počuranost.

Obluda opět hlásila plný úspěch. Matčiny pochybnosti, že ženská mluví pravdu, značně posíleny.

DEN PÁTÝ

Dnes změna taktiky. Dokud tady byla Obluda, neřekl jsem si o nočník ani jednou, zato jsem vyrobil tři pleny, každou jako bych s ní byl aspoň měsíc v zákopech.

Obluda ohlásila zvrát a odpochovala, a já okamžitě najel na úplnou příkladnost, dvakrát jsem zvonivým hláskem požádal o hlnečet a ztělesňoval jsem dokonale nočníkově a záchodově nacvičené děťátko.

Ted' už je přesvědčená, že Obluda lže.

DEN ŠESTÝ

Když dorazila Obluda, pověděla jí Ona, jak dokonale jsem se choval večera večer. Jakmile odešla do práce a zůstali jsme spolu sami, poklesl jsem opět na počuranost a podělanost stáří tak zhruba jednoho měsíce.

Obluda už je ted' přesvědčená, že lže Ona.

Tuhle tu hru můžu hrát prakticky neomezeně dlouho. A nemusí se týkat jen navykání na nočník a záchod. Možností je nekonečné množství. No řekněte, není život sranda?

DEN ČTRNÁCTÝ

Býval bych Jí hned mohl říct - taky jsem dělal, co jsem mohl, abych Jí to tehdy pověděl - že ten pitomý nápad vrátit se do zaměstnání Jí spíš ublíží než prospěje - jenže byla Ona ochotná poslouchat?

Jediný výsledek je, že má na všecko míň času než dřív a že z ničeho nemá žádný požitek, protože Ji od rána do noci tíží nesmírné břemeno výčitek svědomí.

A přispívám já svým dílem, abych Jí to břemeno nějak ulehčil? Předpokládám, že asi nejspíš žertujete.

Podívejme se, proč se vlastně do té práce vrátila. Když to s Ním probírala, dospěli k několika důvodům, a ty by bylo možno shrnout asi takhle:

1. Vydělat nějaké peníze.
2. Povzbudit Ji, aby duševně nezakrněla a jen tak nevegetovala doma.
3. Pomocť nám (to jest Jí a mně), abychom se od sebe pomalu začali odpoutávat, k tomu totiž mezi rodiči a dětmi časem přirozeně stejně dojde.
4. Mít k ruce pomocníci v domácnosti, aby Ji zbavila aspoň části dřiny spojené s výchovou dítěte. (Dřiny? Se mnou?)
5. Vrátit Jí Její vlastní identitu, dát Jí pocit, že je něco víc než jen moje máma. (Tak za tohle dávám vinu těm psychopříručím, co si v nich čte.)

No, a ve skutečnosti to vypadá takhle:

1. Skoro všechny peníze, co vydělá, padnou na Obludu, na různé dárečky pro mě, aby si vykompenzovala špatné svědomí z toho, že mě opustila, a na prodlouženou dovolenou, protože je úplně oddělaná, když musí celý den být v práci, a pak se ještě starat o domácnost.
2. Únavou je touhle dobou tak zbitá, že pomalu žádnou duši vůbec nemá, a dala by si useknout pravou ruku, jen aby mohla deset minut nerušeně jen tak vegetovat doma.
3. To vím taky, že se od sebe rodiče a děti začnou odpoutávat, jenže kdy k tomu dojde, o tom tady, když ráčíte dovolit, budu rozhodovat JÁ.
4. V praxi to ovšem naprosto nefunguje. Obluda se půl dne rozvaluje na pohovce, čučí na bednu a cpe se jak nezavřená. (Ted' už vím, proč má figuru jak cisternová loď.) A skutečnost, že jsou na mě dvě, mi, jak víte, usnadňuje štvát jednu proti druhé (VIZ ZÁZNAMY O NAVYKÁNÍ NA NOČNÍK ZA TENTO MĚSÍC.)
5. Žádnou vlastní identitu nemá. Je jen moje máma, a basta.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Sobota. Dneska prima nový fór. Jelikož už jsem ted' dostatečně pohyblivý a dokážu ujít hezký kus sám, nepřipoutává už mě Ona pořád do golfáčku. Když chci jít, prostě si vylezu, a když mě to přestane bavit, zase nasednu. Na tuhle mou novou dovednost je Ona náramně pyšná, prý to dokazuje, že začínám být čím dál nezávislejší.

Dneska šla na velký nákup a vzala mě s sebou. On byl někde pryč a auto nebylo k dispozici. Skoro celou cestu tam jsem ušel pěšky, a na zpáteční cestě jsem se usadil v golfáčku.

Ona si pověsila tašky s nákupem na držadla a začala mě tlačit domů. Ze mě už je docela slušná těžká váha, teď ještě k tomu ten nákup, takže se pěkně nadřela.

Zastavila u lavičky, že si trochu oddechne. A to byla moje chvíle. Vylezl jsem z kočárku, a ten udělal přesně to, co jsem čekal. Beze mě jako protiváhy se překotil dozadu a veškerý Její nákup křachnul o zem.

**OBĚTI: Až na dvě celá krabice s tuctem vajec, jakož i -
dokonalost sama! - pro změnu zase jednou
Jeho láhev vizoura.**

Tak tohle si nabeton zkusím zas.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Dospěl jsem k závěru, že poslední dobou jsem nějak moc poslušný s jídlem. Takže dneska jsem odmítl jíst cokoli jiného než smažené brambůrky a plátky mandarinky. Když to Obluda ohlásila mámě, uviděl jsem na Její tváři vysoce uspokojivou úzkost.

Je to ohromné. Jakmile sebeříknu změním jídelní návyky, okamžitě Ji to rozhodí.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

V poledne jsem vytrval, nic než brambůrky a mandarinky. Když se vrátila z práce, trávila máma hodiny tím, že mi dělala různé laskominkové krmičky. Ani jsem se jich nedotkl. Nakonec podlehla a dala mi brambůrky a mandarinku.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Držím se svého nového stravovacího repertoáru. Ona z toho šílí. Začínám si říkat, jestli jsem si neměl radši vybrat čokoládový pudink a banány. Brambůrky a mandarinky mi začínají trochu lízt krkem.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Velikánský úspěch. Mé stravovací výstřelky Ji tak udolaly, že dneska nešla do práce, a místo toho mě vzala k doktorovi.

Dramaticky ohlásila, že už tři dny nejím nic než smažené brambůrky a mandarinky.

Čekal jsem se zatajeným dechem. Jakou léčbu asi pan doktor navrhne? Určitě z toho koukají aspoň laboratorní testy, ne? Aspoň noc v nemocnici na pozorování?

Ale kdepak. Pan doktor jen utrousil: "No, tak to asi zrovna nemá na nic jiného chuť. A teď mě laskavě omluvte, já tady totiž mám nemocné."

To je hrůza, jak jsou ti doktoři dneska k lidem lhostejní.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Přinutil jsem se jíst dneska jen brambůrky a mandarinky, ale jak na to koukám, asi toho nechám. No řekněte, když si jeden začne takhle výstředně vybírat, a ono to nikomu nedělá starosti, tak jakou to má cenu, no ne? A kromě toho mám teď strašnou chuť na rybí prsty a švestková povidla.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Ne, teda vážně. Ona je tak dokonalá oběť reklamy! Stačí jí jednou zblejsknout nějaký výrobek v bedně a okamžitě to chce koupit.

Dneska večer vysílali takovou reklamu, a ta jí úplně rozpálila, protože to mělo něco společného s tím posvátným navykáním na nočník (záchod atd.). Bývala by okamžitě vyletěla to koupit, jenže už bylo pozdě.

Speciál trenýrky, prosím. Něco na půl cesty mezi plenu a spodářama. Fígl je v tom, že mimino si může připadat ohromně dospělé, protože tenhle speciál se může normálně stahovat a zase natahovat. Joj!

Nákupní psychologii rodičů má ta firma, co tohle vyrábí, prokoumanou dokonale, ale co hejbe takovým miminem, o tom teda nemá ani páru.

Docela upřímně: dítě mého věku zrovna dvakrát nevzrušuje taková vymoženost, jako jsou spodáry, a

Každé uvědomělé mimino zaručeně využije speciálních stahovacích a vytahovacích trenek tak, že je zaručeně bude mít stažené, když dojde k "nehodě", a ještě před tím se ujistí, že sedí na nejlepším potahu v celém baráku.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Tak, a teď hádejte, co! Dneska vyběhla a koupila několikery speciální trenýrky.

Takže když mi potom změnila plenu, musel jsem to vyslechnout všecko: "Tak vidíš, už jsi tak veliký kluk, že už nebudeš mít plenu. Podívej -" a zvedla v ruce jednu speciál trenýrku "- budeš mít dospělé spodky, jako má maminka a tatínek."

To si opravdu myslí, že si spletu dospělé slipy s papírovou prošívanou dekou?

Tak či onak, postavila si mě před sebe a speciál trenýrky mi natáhla. A když mi je natáhla, zase je stáhla. A pak nahoru. Dolů. "Nahoru, dolů, nahoru, dolů, nahoru, dolů - vidíš, jak je to lehké - stejně, jako to dělají dospělí."

Konečně jí tohle jojo přestalo bavit, poplácala mě po zadku a řekla: "Ták. A příště, až budeš chtít udělat čí nebo e-e, tak si jen stáhneš trenýrečky a najdeš si hrníček... vid'?"

No, tak polovinu toho, co chtěla, jsem vykonal. Když se mi pak chtělo udělat čí nebo e-e, speciál trenky jsem si stáhl. Ale nočník jsem si nenašel. Našel jsem si takové to šikovné, teplé místečko u ústředního topení za pohovkou.

A aby se to nepletlo, udělal jsem tam e-e.

Dvacátý první měsíc

DEN PRVNÍ

Dneska jsem dostal novou hračku. Červený plastický telefoněk s očíslovanými tlačítky. "No, podívej," předla Ona. "Teď můžeš pěkně zatelefonovat všem svým kamarádům jako to dělá maminka a tatínek."

Za co mě má? Snad vidím, že od toho nejdou žádné dráty, ne? A když zvednu sluchátko, tak není slyšet oznamovací tón.

Večer jsem zaslechl, jak s Ním o tom mém telefonku Ona mluví. A zase použila to katastrofální slovo - výchovný. A to si myslí, že se po tomhle té červené hrůzy dotknu. Tůdle.

DEN DRUHÝ

"Tak jak, telefonoval jsi kamarádům, co," zeptala se večer. To bys měl."

No prosím. Když si to přeje, má to mít.

DEN TŘETÍ

Brzy poté, co Ona ráno odešla do práce, zrovna když Obluda cpala do pračky mou denní dávku půl tuny usviněného šatstva, učinil jsem rozhodnutí, že splním Její přání a zatelefonuju nějakému kamarádovi.

Ovšem že ne tím červeným křápem. Kdepak, vzal jsem si na to ten Jejich. Měl jsem od Nich bohatě odkoukané, jak se to dělá. Stačí zvednout sluchátko a chvíli mačkat tlačítka.

Chtělo to dost dlouho zkoušet, než se mi něco ozvalo. Většinou se mi na konci těch mých číselných řad ozval jen takový kvílivý zvuk.

A nakonec jsem se přece jenom trefil. Na druhém konci mi nějaký hlas odpověděl. Myslím, že mluvil anglicky. Zkusil jsem s ním navázat hovor za pomoci mého slovního repertoáru, ale hlas nereagoval. Brzy mě to otrávil, protože mi připadalo, že ten hlas pořád opakuje jednu a tutéž větu. Tak jsem nechal sluchátko vyvěšené a šel jsem si vyzkoušet nové válečné barvy na kočce.

Když se máma vrátila z práce, hned za Obludou, a jestli prý nemáme něco s telefonem. Že z kanceláře několikrát volala domů a bylo pořád obsazeno.

Pak si všimla, že je vyvěšené sluchátko, zvedla ho a chvíli poslouchala. Teda, ta vám ale spustila povyk! Křičela a vzlykala a ječela na Obludu, že mě už nikdy nesmí pustit k telefonu. A pak, když přišel domů On, začalo to všechno nanovo, pořád mlela něco o tom, že letos nebudou moct jet na dovolenou, protože na to nebudou mít.

A pro mě prosím za takový úspěch ani slovo chvály. A přitom bych řek, že na dítě v mém věku je snad docela slušný výkon dovolat se na hlášení přesného času do Austrálie.

DEN OSMÝ

Dneska ráno jsem si udělal seznam všech slov, co už dovedu říct.

Začal jsem loni o Vánocích poněkud neobvyklým prvním slovem - "kuječnit". Inspirovalo mě k tomu kulečnickové tágo, které On dostal darem, ale nenechali mě to doříct a mysleli, že je to moje speciální podoba slova "děkuju".

No, poděkovat už teď taky umím. Ale pozor, moc často to nedělám.

Pak bychom tu měli "Ne!", to jsem přidal velice brzy, a nedlouho potom přišlo "Eště!" Taky dovedu udělat "Máma", a když mě popadne obzvláštní velkomyslnost, jsem s to udělat ještě i "Táta". Obludu zatím tak docela nezvládnou, ještě pořád je to jen "Bjuda".

Taky dovedu "Jo", i když to "j" mi občas nějak nevyjde. No, ale to zase tak moc nevadí, protože to moc často nepotřebuju. Zjistil jsem totiž, že "Ne" vyhovuje ve většině případů daleko líp.

Taky dovedu "hlněčet". No a pak by tu bylo "ci", "ezký", "kočičta", "já", "pa" a "otklivý".

Tak to máme dohromady kolik...? Nějakých patnáct. Na jedenadvacet měsíců asi tak průměr, bych řekl.

DEN TŘINÁCTÝ

A ne že bych uměl jen jednotlivá slova. Když mám tu správnou náladu, dovedu je už kombinovat do minivětiček: "Ci mámu!" "Eště hlněčet," tak zhruba na ten způsob.

Ještě jsem nezkusil pospojovat to všechno do jedné maxivěty. Jak by vlastně vypadala? No, moment...

Jo, asi něco takovéhohle:

"Jo, máma, kuječnit táta, ne eště otklivý hlněčet, já ci ezký hlněčet, děkuju, pa, kočičta."

Hm... Asi si budu muset ještě nějakou chvíli počkat, než se naskytne ta správná konverzační příležitost.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Naprosto mě pohltila dětská televize. Zpočátku jsem si říkal, že jsou to absolutní voloviny. To tedy jsou pořád, jenže teď už jsem na ty voloviny zahákováný. Když někdy náhodou nedostanu svou pravidelnou dávku, je pak zbytek dne pravé peklo.

Matka v jednom kuse vykládá svým přátelům, že mám televizi striktně "na příděl" a že Ona pečlivě vybírá, na co se smím koukat. Tak to je prosím absolutní kec. Je jí takhle volné kolem krku, co zrovna v bedně běží, jen když jí to poskytne půlhodinku klidu a pokoje.

Jestli má člověk z televize v hlavě hnůj, tak za ten kompost, co z toho roste, můžou rodiče.

DEN SEDMNÁCTÝ

Umím už televizi sám zapnout i vypnout a taky skákat z kanálu na kanál, ale takříkajíc neregulovaně. To znamená, že to dokážu přepnout, ale nemám zrovna moc vliv na to, co mi tam naskočí. S dálkovým ovládáním mi to taky ohromně jde. S dálkovkou mám celkem tři oblíbené kousky. Jeden je vyndat z ní baterie a strčit je na nějaké bezpečné místo, jako třeba do pračky. Prosté, ale účinné. Lezou z toho po zdi. Druhý kousek je dálkovku schovat. To pak oba šílí. Mám už vyzkoušenou spoustu schovávaček. Třeba pod tou rozdrbanou starou dekou v košíku pro kočku, to nebylo špatné, ale nejrady mám přece jenom píseček.

(Jo, mimochodem - a tohle je důležitá věc - když dálkovku někam schováváte, vyberte si pokud možno něco hodně špinavého, takže když ji rodiče konečně najdou, bude umatlaná od nějakého svinstva. A když ji berete do rukou, nezapomeňte přitom dumlat nebo jíst něco lepkavého!)

No, a ten třetí prima kousek s dálkovkou je přepínat kanály v klíčových chvílích, když se On kouká na nějaký sportovní přenos. To byste žasli, jakou zběsilost vyvolá dobře načasované přepnutí, když se míček po dlouhém úderu blíží k jamce nebo když útočník dostane přihrávku na velkém vápně a má před sebou jen brankáře.

DEN DEVATENÁCTÝ

Neděle. Teď už umím úplně sám vylézt z postýlky, sejít dolů a pustit si televizi. Připadá mi, že Jim nějak podezřele moc záleží na tom, abych právě takhle zahájil každou neděli, a přitom je zajímavé, že když svou nezávislost projevím nějakým jiným způsobem, většinou to nevítají s nadšením.

Chvíli mi trvalo, než jsem přišel na to proč, ale dneska ráno se mi rozsvítilo jako oslepujícím bleskem.

Chtějí mě mít v neděli ráno uklizeného z cesty, aby si mohli přispat. Povaleči líní! Jo, přispat - ještě něco horšího. Chtějí si po ránu užívat sexu. Hnus!

Jakmile jsem si to uvědomil, odkradl jsem se nahoru a tichounce jsem se vplížil k nim do ložnice. To jste měli vidět, jak od sebe odletěli, když mě uviděli...

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Ode dneška mám další nové slovo. Když se odpoledne Ona vrátila z práce, vzala do ruky můj plastický hrneček s cucátkem, že mi dá napít. "Tak copak budeš chtít," zavrkala. "Limču, nebo čajíček?"

Odpověděl jsem: "Milču." Fakt nevím, proč se rozesmála.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Večer přišel On z práce, a sotva vkročil, nalil si jako vždycky pořádného vizoura. Roztomile jsem se natáhl po Jeho sklenici. "Já! Já!" naléhal jsem, protože vím, jak je tyhle drobné dojemné, byt i hádankovité výstupy baví.

"No ne, hele, malej by si dal taky whisky," pochechtával se. (Teda já fakt nevím, proč je tak snadné Je rozesmát.) Ona se rozhodla, že na tu hru přistoupí, a vzala z police další skleničku na whisky. "Tak já ti naleju whisky," oznámila vážným hlasem.

Přišla se skleničkou limonády v ruce a podávala mi ji. Natáhl jsem ruku, že si ji vezmu, ale Ona ji nepustila. Nehodlala riskovat a dát opravdickou sklenici do rukou někomu zvyklému jen na plastický hrneček s cucátkem.

Podíval jsem se na Něj. Pořádně si přihnul ze skleničky a samým blahem mlaskl.

Tak jsem na tu hru taky přistoupil. Pořádně jsem si přihnul z hrníčku a samým blahem jsem mlaskl.

Váleli se smíchy. Větší srandu zřejmě za ten Jejich ubohý, humoru prostý život ještě nezažili.

"A co to piješ? No," zeptala se Ona.

Dospěl jsem k závěru, že srandiček už bylo dost, a nejsušším hlasem jsem pronesl: "Milču."

A to bylo podle nich snad ještě srandovnější.

Bůh ví, čím se bavili, než jsem se objevil já.

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Obluda mi dneska dávala pít. Ukázala na limonádu a na čaj, a co prý chci.

"Milču," odpověděl jsem rozhodně.

Válela se smíchy, přesně jako Oni. Co je na té milče tak k popukání, to by mě teda zajímalo.

"Ale ne," vzdychla konečně. "Správně se říká limča. Je ti to jasné?"

"Limča," opakoval jsem po ní. "Správně."

Když se vrátila máma z práce, vrhl jsem na Ni krajně mrazivý pohled. Obluda jí pověděla o našem rozhovoru. "Ale nebojte se, teď už to malej říká správně," ujistila Ji.

"Ne, opravdu?" V hlase jí zaznělo něco jako zklamání. "Mně se docela líbilo, když říkal milča."

Jestli ze mě vyroste negramotný blb, nebude aspoň pochyb, kdo za to může.

Dvacátý druhý měsíc

DEN ČTVRTÝ

Vzbudil jsem se kolem šesté. Hezky jsem si ležel a neodolatelně jsem si bublal a propěvoval, a přitom jsem si probíral, kam bych se tak mohl vydat na výlet.

Teď, když už nejsem uzamčený v postýlce, můžu se vydat, kam chci. Takže kam bych si měl namířit dnes? Dolů do kuchyně, otevřít lednici a rozlít na podlahu jogurt? Nebo do obýváku a cpát čoko oplatky do přehrávače cédéček?

Místo toho jsem se rozhodl, že se vydám k Nim do ložnice. Oba tvrdě spali - a na společné peřině mezi nimi se rozvalovala kočka. Ha! To je vždycky povyku, když chci k nim do postele vlézt já, a ta bestie prašivá s Nimi smí být celou noc!

Takže kočku jsem vyprovodil natrénovaným a velice bolestivým grifem - zakroutil jsem jí ocasem. Když jsem lezl k rodičům do postele, slyšel jsem prásknout příklop kočičího otvoru. Pěkně jsem se zavrtal mezi Ně. Bylo tam měkoučko a teploučko.

DEN PÁTÝ

Vzbudil jsem se ve tři ráno. Už už jsem chtěl začít řvát, aby mě přišli utiřit a zachránit, ale pak jsem si uvědomil, že už to nemám zapotřebí. Vylezl jsem z postýlky a vlezl jsem k Nim. Mohl by se z toho stát dobrý zvyk.

DEN ŠESTÝ

Moje nově nabytá nezávislost Jim příšerně leze krkem, protože Je krajně potěšitelným způsobem připravuje o spánek. Je pozoruhodné, jak velký prostor dokáže v posteli zaujmout batole vybavené patřičným odhodláním.

Mé experimenty v této oblasti mi umožnily vypracovat skromný statistický přehled; poznamenávám, že peřina v této tabulce znamená francouzskou pokrývku, společnou pro oba spáče.

	Podíl zabrané plochy postele ve vztahu k ploše těla	Podíl zabrané peřiny
NORMÁLNÍ DOSPĚLÝ	17 %	50 %
KOČKA	56 %	37 %
PREVÍT	184 %	100 %

DEN SEDMÝ

“Nemá smysl vzdorovat,” řekla Mu dnes ráno Ona. (Vždycky mě zahřeje u srdce, když spustí na tuhle notu.) “Malej už holt z postýlky vyrost. Myslím, že je na čase dát mu normální postel. Bude se mu líbit, když bude mít postel jako dospělý. A přestane ráno lézt do postele nám.”

No, měla pravdu - na padesát procent.

DEN JEDENÁCTÝ

Dneska dopoledne mě napadlo, že už jsem nějak dlouho nebyl nemocný, tak jsem se na to soustředil, a výsledkem byla docela slušná vyrážka od hlavy k pasu.

Rozhodně byla natolik nápadná, že Ji to večer přinutilo rozložit po podlaze veškeré příručky o péči o dítě, co doma má, a porovnávat mou vyrážku s vyobrazeními v knihách.

Dospěla k závěru, že na zarděnky je to málo flekaté a na plané neštovice ne dost podebrané. Takže teď Jí to teprv začalo pořádně dělat hlavu. Myslí si, že bych mohl mít nějakou nemoc, kterou lékařská věda dosud nepoznala.

DEN DVANÁCTÝ

K mému velkému zklamání jsem se dneska ráno vzbudil a záhadná vyrážka byla pryč.

Tak jsem se rozhodl, že si místo toho pořídím rýmu. Tedy ne že bych byl ještě nikdy žádnou neměl - pár drobných, popotahovacích rýmiček bylo - ale pořádnou a bytelnou ne.

Jsem rád, že jsem si to schoval až na dobu, kdy jsem pořádně pohyblivý. Na ležící mimino se rodič vrhne a utře mu nos jako nic, ale když už dítě může šmejdít po baráku a hledat další a další místa, kam ty smrky umístit, je to mnohem těžší.

Rozbalil jsem to ve dne, když tady byla Obluda. Zpočátku nic, jen mi tak trochu teklo z nosu a kapalo mi to rovnou do pusy, tu jsem měl pootevřenou, aby se mi smrkance a sliny pěkně promísily a pak mi po bradě stékaly na oblečení. Obluda to ovšem bohužel s ničivou rychlostí zblejskla a honem mi kolem krku uvázala bryndák z ručníku, čímž mě notně otrávila.

"Popotahuje," ohlásila, když máma přišla z práce. "Trochu mu od rána teče z nosu."

"Ale nic vážného?" vyhrkla Ona úzkostlivě jako vždy, když jde o mé zdraví. "Ta vyrážka už se neobjevila?"

"Ne, je to jen rýma," pravila Obluda a oblékala si nový kabát s kožešinovým límcem, že vyrazí k domovu.

A to byla ta pravá chvíle pro spontánní výbuch mé roztomilosti. Vzhledem k mému vztahu k Obludě ji dost překvapilo, když jsem se na ni vrhl a začal ji mohutně mlaskavě a vlhce pusinkovat po obličejí a po krku. Musím říct, že jsem ty smrkance do kožešinového límce zapracoval velice uspokojivě.

Když se jí konečně podařilo uniknout, soustředil jsem ohnisko pozornosti na matku. Měla na sobě nový černý kostým, a s nemalou pýchou musím konstatovat, že když jsem s ním skoncoval, vypadal jak šnečí závodní okruh formule jedna.

Byla rozpolcená. Vztek nad novým kostýmem se mísil se soucitem, že jsem tak nemocný, a s vděčností, že to nesu tak hrdinně. Tak v sobě tu zuřivost potlačila a šla mi udělat večeři.

Měl jsem sekanou, bramborovou kaši a hrášek a jako moučník jablečné pyrě s jogurtem. Oba tyhle chody mají tu ohromnou výhodu, že když se pořádně promíchají, nejsou na pohled k rozeznání od smrkanců.

Takže všechno, co mi kapalo a teklo z nosu, a všechno, co mi kapalo a teklo z pusy, vytvářelo nádherný sajrajt, který se mi podařilo rozpatlat všude po oblečení, po židličce i po mámě, sotva se ke mně přiblížila na dosah.

Tak mě pak honem vykoupala a přitom jsem docela důkladně zahlenil i osušku. A to už jsem se rozhodl, že to s tou statečností nesmím přehánět, a začal jsem fňukat.

Fňukání mi docela jde. Hlavní fígl je najít si jednu notu, takovou, co okolí přivádí k zuřivosti, a neustále se k ní vracet. Byl jsem opravdu děsný a neustále jsem se Jí sápal po šatech, v naději, že mě nechá, abych se propadl do minulosti a trochu si srknul, ale v tom mi nepovolila. Představa, že bude mít ňadra olemtaná smrkanci, na Ni byla přece jen asi trochu silné kafe.

Když mě uložila do postele, fňukal jsem dál, jen jsem to ještě trochu vylepšil - chvílemi jsem to popotahování přerušil a najednou jsem tak jako zafrknul, jako bych měl tak ucpaný nos i krk, že nemůžu vůbec dýchat.

To Jí teprv začalo pořádně dělat starost, a vzal bych jed, že si v noci zase jednou netroufala pořádně usnout, protože co kdybych se dusil, že?

Spal jsem jak dudek.

DEN TŘINÁCTÝ

Vzbudil jsem se s nočním úborem, polštářem, prostěradlem i peřinou promáčenou smrkanci. Vylezl jsem a lehl jsem si do postele k Nim, abych i Jim zapatlal prostěradlo, peřinu, noční úbor i těla smrkanci.

A po celý den mi to nos vyráběl a vypouštěl jak míchačka na beton.

Taky jsem si zdokonalil další kousek - to se z nosu vypustí dlouhá nudle a pak, v okamžiku, než upadne, se rychle trhne hlavou do strany, takže nudle odletí bokem jak rána bičem. V průběhu dne jsem to vypiloval do ještě větší přesnosti, takže když přišla máma z kanceláře, trefil jsem se nudlí Obludě na džíny ze vzdálenosti dvou metrů. Slušné, co?

Jo, mimochodem, když přišla máma domů, nesla si ramínko a na něm něco přikrytého plastickým pytle. Je jasné, že byla v čistírně vyzvednout si ten nový černý kostým. Dychtivě jsem ho pozoroval, protože jsem si potřeboval zase trochu zatrénovat vrh nudlí, a kostýmek byl ideální terč.

Obluda honem vypadla, abych ji nestačil zavalit další ukázkou spontánní tělesné lásky. Že prý se potřebuje co nejdřív dostat domů, protože je jí nějak divně.

Máma mě honem honem nakrmila, vykoupala a uložila a pak ke mně zahovořila vážným hlasem. "Tak podívej," začala, "já mám zítra strašně důležitou poradou a dneska večer mám spoustu práce, protože se na ni musím připravit... takže budeš hodný chlapeček a hezky usneš a nebudeš dělat povyk, vid'?"

Člověk by myslel, že už mě má dost dlouho na to, aby takovými pitomými otázkami nepokoušela osud.

DEN ČTRNÁCTÝ

Spal jsem docela dobře, ale probral jsem se brzy, vzbudilo mě totiž, jak vstávala Ona. Chtěla dohnat čas, aby si mohla připravit věci na tu poradou, protože večer jsem Jí v tom zabránil já.

Bohužel jsem neměl jinou možnost než najet znovu na obvyklé naříkání, popotahování a zdánlivě zablokované dýchací cesty. Takže ani ráno se Jí nepodařilo udělat si přípravu na tu poradou.

On, jak bývá občas mazaný, musel zrovna dneska letět do práce dřív než jindy. Honem odpelášil, jen tak tak že Jí stačil popřát hodně zdaru na té velké poradě, takže už nebyl doma, aby Ji viděl, jak ve vyčištěném černém kostýmu zuřivě přechází sem tam a čeká, až dorazí Obluda.

Rovněž tam nebyl, aby vyslechl, jak Obluda telefonuje, že nemůže dneska přijít, protože ode mě chytila tu rýmu.

A rovněž neslyšel, jak máma ječí vzteky. Ani jak po telefonu leze ke křížku a omlouvá se šéfovi, že bohužel nebude moci prosím být přítomna na poradě.

Rovněž tak neviděl, tedy až večer, Její černý kostým, po němž jsem rozmazal takové množství smrkanců, že vypadala, jako by ji postihla havárie v továrně na lepidlo.

DEN PATNÁCTÝ

Dneska ráno mi bylo líp. No, vlastně mi při téhle rýmě nikdy nebylo nějak moc špatně. Ovšem ne že bych se s tím hodlal svěřit Jim.

Kdepak. Držel jsem se osvědčené procedury s fňukáním a nářkem. Zásoby smrkanců začínají vysychat, ale zatím je doplňuju jak to jen jde, slinama a rozmačkanými banány.

Obluda je nadále v neschopnosti. U ní zřejmě moje rýma rozkvetla v docela pořádnou chřipku. Takže dnes musela zase pro změnu zůstat doma. Měli jsme tu několik rozzuřených telefonů od Ní z kanceláře, a Ona pořád tvrdila, že tohle je naprosto výjimečné, je prosím dokonale v Jejích silách zastávat náročné místo, Ona v žádném případě nemusí od rána do večera skákat, jak její děťátko píská. Co vám mám povídat, žije v říši snů.

Když došlo večer na koupání, vypadala už dost zdrbnutě, a jakmile přišel z práce On, šla si lehnout, prý Ji bolí celé tělo.

Takže teď to měl na povel On, a musel si tedy v noci poradit s mým popotahováním a fňukáním. To víte, že jsem dělal, co jsem uměl.

DEN OSMNÁCTÝ

Sklátila Ji chřipka. Obludu to taky ještě drží, takže musel zůstat doma On a starat se o mě.

Volal do práce a sdělil jim to. Jeho šéf mu vynadal, co se do Něho vešlo, patrně je ze staré školy a ještě se neseťkal se ztělesněním pojmu Nový Člověk.

No a já jsem popotahoval a fňukal ze všech sil. Když se den chýlil ke konci, byl On

A) utahaný

B) a začínalo ho bolet celé tělo.

Ve vítězství vždy velkomyslný, rozhodl jsem se Je v noci ani moc netrápit.

DEN DVACÁTÝ

Teď sklátila chřipka Jeho. Takže jsou odkecaní všichni tři. Povolali Její matku, aby mě přišla ohlídat. Mé zásoby smrkanců už naprosto vyschly, ale ještě pořád se mi daří popotahovat a trvat na tom, že se musím chovat.

On si stěžuje, že mě Její matka rozmazluje. Je to stoprocentní pravda: když odejde, jsem pokaždé ještě děsnější než jindy.

Její matka si stěžuje, že On nadělá strašného povyku kolem jedné pitomé rýmy a že všichni mužští jsou simulanti. S večerem začínalo Její matku bolet celé tělo.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Dneska mě nemohla Její matka přijít pohlídat, protože má chřipku. On taky. Ona taky. A Obluda ráno volala, že ji to taky ještě pořád drží.

V důsledku toho mě přišla hlídat Jeho matka.

Ona si stěžuje, že mě Jeho matka rozmazluje. Je to stoprocentní pravda atd.

Jeho matka si stěžuje, že Její matka je necitelná, protože On je opravdu nemocný. Vždycky byl takový choulostivý. Jo, a taky na Jeho matku neudělala zrovna moc velký dojem úroveň čistoty v kuchyni její matky.

S večerem začínalo Jeho matku bolet celé tělo.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Jeho matka mě nemohla dneska přijít hlídat, protože má chřipku. On taky. Ona taky.

Zato Obludě už bylo mnohem líp, takže přišla. S večerem byla zase pěkně groggy.

No a mně - mně je skvěle. Celou tu dobu.

Ale něco vám povím - mám pocit, že na mě zase leze rýma, je to jen otázka dní.

Dvacátý třetí měsíc

DEN DVANÁCTÝ AŽ ČTRNÁCTÝ

Tenhle víkend se mi tedy dostalo náramné řůry nejpřínosnějších chvil. Moji rodiče měli tu drzost, že odjeli kamsi do hotelu, stydlivě o tom mluvili jako o "druhé svatební cestě". A jako by tohle nestačilo, hodili mě na tu dobu na krk Její matce.

"Nedělejte si starosti," zavrkala starucha, když mě jí předali. "S malým nebudu určitě mít žádné problémy."

Teď už je mi jasné, po kom má Ona tu naivitu.

DEN PATNÁCTÝ

Její matka jede na čtrnáct dní do lázní, potřebuje se po tom víkendu zotavit.

DEN DVACÁTÝ

Sobota. Mé pohybové dovednosti jsou už teď znamenitě pokročilé. Dovedu už určit směr, kterým se pohybuju - dopředu, zpátky, do strany. Dovedu zacouvat a otočit se do protisměru. Dovedu regulovat rychlost pohybu, zrychluju a zpomaluju hladce a jistě. A taky dovedu nasadit záchrannou brzdu a zastavit na fleku.

To ovšem neznamená, že všechny tyhle dovednosti nasazuju na sto procent. Ani nápad. Jsem jednou batole, takže je pro mě otázka cti, abych se batolil.

A batolení, když se dělá pořádně, může dospělého průvodce batolete dohnat k naprosté zuřivosti. Jako každý trapičský fígl nasazený na rodiče vyvolává i tenhle protichůdné reakce. Matka i otec jsou zmitáni mezi obdivem k mým dovednostem, jakož i dobrou vůlí napomáhat mi v rozvoji - a slepou zuřivostí nad tím, jak zoufale pomalu se pohybuju.

Vezměme si třeba jako příklad dnešní den. Jo, a mimochodem, jestli tohle čte nějaký spoluprevít, tak by mu vůbec neuškodilo, kdyby si následující řádky vzal jako šablonu pro dokonalou TBD (techniku batolectího dopalování).

Každému uživateli TBD ohromně pomůže, když občas nasadí nějakou tu osvědčenou jednoduchou větičku. "Já sám," je velice důležité, ale "Ci vidět" a "Ezký" se taky může docela hodit. "Nést!" je naprosto nepostradatelné a mělo by pokaždé být kombinováno s nesmlouvavým gestem natažených rukou, jakož i oním roztřeseným spodním rtem, který je bezpečnou předzvěstí slz.

A jako při každém jednání s rodiči, nikdy nesmíte opomenout vyzbrojit se tím veledůležitým slůvkem "Ne!"

Dneska je sobota, a tak se oba rodičové připravili poskytnout mi nejpřínosnější chvíle, ať se mi to líbí, nebo ne. "Půjdeme nakupovat," oznámila mi Ona, "a potom půjdeme krmit kachničky - to se ti bude líbit, vid'?"

Dospěl jsem k názoru, že na první dnešní "NE!" je ještě brzy, a řekl jsem "Achničty, achničty." Samozřejmě by pro mě nebyl sebemenší problém říct "kachničky", kdybych tedy chtěl, ale moje rodiče vždycky očividně tak rozrajuje, když něco vyslovím špatně, že by ode mě byl čirý nevděk je zklamat.

Jelikož byla zima, začala dopolední výprava tím, že jsem byl nabalován do dostatečných vrstev: vestičky, nepromokavé bundy se zipem, šály, rukavic atd. Jelikož občas svedu natáhnout na sebe nějaký ten kus šatstva bez cizí pomoci, poskytlo mi to příležitost k nekonečnému volání "Já sám," a k obvyklým oblíbeným kouskům jako strkání rukou do otvorů pro hlavu, hlavy do rukávů atp.

To je totiž nádherná ukázka TBD a dá se prodlužovat do nekonečna, nebo aspoň skoro. Rodiče jsou tak nadšení z představy, že se jejich batole dovede samo oblíct, že

jsou ochotni podstupovat muka nekonečné nudy a pozorovat, jak je jejich potomek nemožně nešikovný, než jim konečně prasknou nervy.

Nejdřív ruply Jemu (což o víkendu není žádné překvapení). "Tak hele, jdeme, nebo nejedeme?"

"Jdeme, jakmile bude malej oblečený," opáčila Ona.

"Tak proč malýho doprčic neoblíkneš?"

"Protože se malej oblíkne sám."

"Proboha živýho!"

To už jsem ale měl skoro všecko na sobě. Ona se předklonila, že mi zatáhne zip u bundy. Odvrátil jsem se a pro změnu jsem prohlásil: "Já sám!"

No a to už bylo i na Ni trochu moc. Už příliš hodin Jejího žití padlo na to, že mě pozorovala, jak si bezcílně hraju se zipy. "Ne," zavrčela. "Já sama!"

Na chvíli jsem zvažoval, jestli nemám jako reakci nasadit kompletní zběsilý vztek, tuhle proceduru mám totiž vždycky v zásobě, ale pak jsem to zavrhl. Smysl celé věci - a užitečné obecné pravidlo pro každého adepta TBD - je v tom, že musí být vidět, jak se SNAŽÍM POMÁHAT.

Konečně se nám podařilo dostat se z baráku a do auta. Jakmile mě posadili do dětské sedačky, nemotorně jsem se natáhl po kšírech a zase jednou jsem ohlásil: "Já sám."

"Ne, kdybychom čekali na to, tak tady budeme trčet celý dopoledne," utrhl se pro změnu On a uvěznil mě v sedačce, jako by svazoval krocana, než se strčí do trouby péct.

V sobotu se jezdí nakupovat do takové té pěší zóny, co tam jsou řady obchodů po obou stranách. Jelikož jsou tam vždycky hordy lidí, je to ideální prostor pro TBD.

Nebudu přesně a dopodrobna líčit, jaké jsem toho dopoledne konal pohyby, radši jen stručně načrtnu, jaké úskoky jsou podle mých dosavadních zkušeností nejučinnější.

ZÁKLADNÍ BATOLECÍ POHYB

Nejlepší je začít rodičovi po boku. Vždycky se snažte, aby vás nedrželi za ruku, protože to by vám značně omezilo akční rádius. Sebejisté "Já sám!" často dokáže ruku uvolnit, jelikož na toho i onoho rodiče udělá dojem, jak jste nezávislí, a protože má v malíčku příslušné spisy o výchově dítěte, uvědomí si, že přílišné omezování by mohlo brzdit váš duševní rozvoj.

Jakmile se dostanete do pohybu, vyražte postupně napříč čarou postupu vašeho rodiče, a přitom mírně, ale vytrvale zpomalujte. To znamená, že rodič musí vykonat úhybný manévř, aby se přes vás nepřerazil.

A tady přijde velice vhod to nouzové zabrzdění, které už máte nacvičené. Nepoužívejte to pokaždé, techniku je nutno obměňovat, ale když se občas nečekaně zarazíte přímo před nohama vašeho rodiče, dosáhnete efektu naprosto ničivého.

A když tenhle základní manévř párkrát šikovně zopáknete, uděláte z vašeho rodiče během pěti minut jektající nervovou ruinu.

Ale nezapomeňte, za všech okolností musíte být milí! Nesmíte šetřit odhodlanými úsměvy, a občas se musíte mírně a vítězoslavně zazubit, jak pěkně vám to jde, to totiž zaručeně vystupňuje jak vztek, tak i špatné svědomí vašeho rodiče.

ZDRŽOVACÍ TECHNIKA

Batolení vzadu je přinejmenším stejně účinné jako odříznutí cesty zepředu. Je nutno vyrazit dospělým tempem a postupně zpomalovat čím dál tím víc. Je pozoruhodné, jak rychle se dostanete do značné vzdálenosti za spěchajícím rodičem.

Nezastavujte se úplně, protože pak riskujete, že vás zvednou a odnesou anebo strčí do kočárku. Ne, jenom se pohybujte nekonečně pomalu, na tváři neměnný úsměv ušlechtilého úsilí. Nezapomeňte propuknout v slzy, když to vaše rodiče dožene k tomu, že se na vás rozkřiknou, zvláště když je u toho nějaká ta milá stará dáma.

VYSTŘELOVÁNÍ

Tato technika je obzvláště účinná v hustých davech, dá se použít zepředu i zezadu, a zaručeně vyvolá paniku i v tom nejflegmatictějších z rodičů.

Důležité je, aby se úhel, pod nímž vystřelíte, radikálně odchyloval od kurzu, který zrovna sleduje váš rodič. Počáteční pohyb musí být velice rychlý, abyste zmizeli z dohledu, než si někdo uvědomí, že jste pryč. Pak můžete klidně zpomalit nebo dokonce se i zastavit.

Docela fajn figl při vystřelování je, když zmizíte z dohledu, zastavit se před něčím a chovat se, jako by to byl ten nejúžasnější pohled, na jaký jste kdy v životě narazili. Když vás pak už spolehlivě hysterčící rodič najde, rozkošně ukážete na huňatého růžového hrošíka ve výloze (nebo na něco jiného, to je fuk) a řeknete: "Ezký!"

V takových okamžicích rodič jen stěží zvládne city, které se v něm sváří.

BATOLENÍ S GOLFÁČKEM

Všecko, co bylo řečeno o základní technice batolení, může být ještě daleko ničivější, jste-li vyzbrojeni sportovním kočárkem neboli golfáčkem.

Jakmile vás z něho vytáhnou a řeknou vám, že máte šlapat, naznačte, že chcete kočárek tlačit. V tomto stadiu narazíte patrně na odpor, trvejte však na svých právech. Možná bude dokonce stát za to dopřát si v takovém případě menší výbušek vzteku.

Když se vám tedy podaří vyrvat golfáček rodičovi z rukou, stačí už jen manévrovat dle pokynů popsaných výše. Jelikož pohyby golfáčku, dokonce i v rukou odpovědného dospělého, jsou podobně nevyzpytatelné jako jízda vozíčku v samoobsluze, stane se z něj ve vašich rukou možný zdroj netušených dopravních kalamit.

DOPORUČENÍ: Když se proplétáte s golfáčkem hustým davem, nezapomeňte se pro dosažení maximálního efektu zaměřit na další batolata, domácí zvířátka, jakož i starce, stařeny a invalidy.

Mějte na paměti základní rys golfáčku, totiž jeho nestabilitu. Potřebujete-li se zastavit, zinscenovat nehodu nebo jen vyvolat soucit, prostě si sedněte, ale přitom pevně svírejte v rukou rukojeti: kočárek se zaručeně překotí.

To je obzvláště uspokojující, jestliže si matka do kočárku navršila nákup: téměř zaručeně se rozsype široko daleko.

ZÁBRANNÁ ZAŘÍZENÍ

To jsou barbarské ďáblové vynálezy zajišťující, že rodič a batole jsou opravdu fyzicky spojeni. Mívají někdy podobu starodávných opratí nebo zařízení na způsob železek spojených takovým tím zakrouceným drátem jako od telefonu.

Snažte se takové výzbroji pokud možno vyhnout. Když vám pouta poprvé nasadí, trhejte sebou, točte se, ječte a vůbec dělejte co největší kravál. Když vůbec nic nezabere, pokuste se ještě kroutit a svíjet tak dlouho, až si ty popruhy nebo co omotáte kolem krku. (Když se vám podaří zamotat něco kolem krku, reagují rodiče obvykle velice rychle.)

Když už dojde k té nešťastné eventualitě, že nic z toho nezabere, nezoufejte. Existují metody, které dokáží dokonce i z nouze těchto nelidských zařízení udělat ctnost.

Zapamatujte si Prevítovo pravidlo:

Řemeny a šňůry
zákeřný dar šůry.

Takže se snažte dostat od rodiče co nejdál, abyste možností příslušné zábrany plně využili. Jelikož jste blízko země, může napjaté vodítko zafungovat jako dokonalý nástroj na podtržení nohy, popřípadě nohou. Opět je nutno zaměřit se především na ostatní batolata, domácí zvířátka a - obzvláště! na kohokoli staršího šedesáti let.

Není-li zrovna nikdo takový k dispozici, máte ještě vždycky po ruce stromy, popelnice, kandelábry, telefonní budky atd. Zmobilizujte taky trochu fantazii.

JAK ZRUŠIT BATOLECÍ REŽIM

Když vyčerpáte ničivé možnosti batolení nebo když vás to prostě přestane bavit, je rada snadná.

Zůstaňte stát na fleku, zvedněte ruce a zařvěte: "Nést!" Všem pokusům přimět vás k dalšímu pohybu tvrdě vzdorujte.

Mimochodem, nezapomeňte, že tento fígl je nutno nasadit v pravou chvíli. Vyčkejte, až bude mít vaše matka plnou náruč nákupů nebo až dojdete na úpatí kopce, do něhož je nutno se vyškrábat, abyste se dostali domů.

Máte-li s sebou golfáček, fígl s řevem "Nést" ovšem nezabere. V tom případě se uchylte k základní poloze "hvězdice" (podrobný popis viz Prevítem snadno a rychle, str. 91), vytrčte ruce i nohy, takže upnout vás do golfáčku bude trvat věčnost. A když už v něm jednou budete, nasadte obvyklé techniky sklouzávání, zahazování rukavic, tahání ruky v pouliční špíně zachytávání okolních předmětů, které už by vám v tomto věku měly dávno přejít do krve.

VŠEOBECNÁ POZNÁMKA O BATOLENÍ

Ve shora uvedeném je důsledně používáno slova "rodič", ale všechny popsané metody jsou stejně účinné ve společnosti pomocnice v domácnosti, chůvy, prarodiče a pod.

A neúčinnější ze všeho jsou v samoobsluhách.

No, takže já jsem dneska dopoledne projel tenhle repertoár komplet, a když skončil nákup, byli oba rodičové tak zdrchaní, že jsme se na kachničky vykašlali. Mně to bylo putýnka. Pokud jde o mě, jak člověk viděl jednu kachnu, viděl je všechny.

Ale pozor, to mi nijak nebránilo, abych pak až do večera nefňukal a vyčítavě v jednom kuse nekňoural: "Achničty, achničty."

Dvacátý čtvrtý měsíc

DEN PRVNÍ

Už mi tak leze krkem, jak mě rodiče v jednom kuse nutí, abych se "kamarádil" s ostatními odpornými zakrslými usmrkanci, že jsem se rozhodl kamaráda si prostě vymyslet.

"Pindíla." Tak se jmenuje - Pindíla. Ještě jsem se nerozhod, jestli bude Pindíla kluk nebo holka.

DEN ČTVRTÝ

Sobota. Rozhodl jsem se, že dneska je den D a že představím Pindílu nedočkavému světu. Nebo aspoň Jí.

Jeho (nebo její?) vystoupení jsem si připravil velice pečlivě. Ona zrovna konala další dojemný pokus se speciál trenkami, tak jsem si počkal na tu pravou chvíli a udělal jsem čí v kuchyni na podlahu.

STRUČNÁ ODBOČKA O NEJVHODNĚJŠÍCH MÍSTECH NA ČURÁNÍ

V podstatě záleží jen na vás, ale měli byste uvážit, jakého účinku chcete dosáhnout. Když se vyčuráte na lesklou plochu, jako třeba na podlahu v kuchyni, všimnou si toho obvykle okamžitě, rozhodně dřív než třeba na koberci - i když to zas trochu záleží na tom, jakou má ten koberec barvu.

Nevýhody čurání na lesklou plochu:

- A) Vaše čurání si můžou splést s nějakou jinou vylitou tekutinou
- B) Velice snadno se to utře.

Nevýhody čurání na koberec:

- A) Nedělá to takový ten pěkný šplíchavý zvuk
  - B) Zpočátku si nikdo třeba ani nevšimne, že jste tam načurali.
- Veliká výhoda koberce ovšem je, že za čas si všimnou. A jak!

DOPORUČENÍ: Zkuste po dobu jednoho týdne čurat denně na totéž místo.

Cílovou oblast volte velice pečlivě. Neměla by být příliš nápadná, protože v tom případě si toho někdo okamžitě všimne a honem to uklidí. Vyberte si místo, kam není vidět - ideální je třeba za pohovkou. A můžete-li se dokonce vyčurat blízko tělesa ústředního topení, tím líp. Teplo, které těleso vyzařuje, znamenitě vystupňuje vyzrálост výsledného aromatu.

Když uplyne asi tak týden, měly by vás odměnit výrazy zhnusení, jakož i nakrčený nos každého hosta, který do baráku náhodou vkročí. A budete-li mít kliku, vaši rodiče si zápachu vůbec nevšimnou, protože tam tráví víc času a ten smrad se do nich tak říkajíc vsakoval postupně.

A pochopitelně je dobře mít na paměti, že čeho dosáhnete, když uděláte čí, můžete dosáhnout i za pomoci e-e. Potíž však je, že toho si rodiče většinou povšimnou rychleji - zvlášť když se budete snažit vybudovat si toho na koberci větší hromadu.

Takže kde jsem to byl? Aha, už vím - Pindíla.

No, takže jsem si stáhl speciál trenky, a když ke mně byla obrácená zády, vyčural jsem se na podlahu. Ohlédla se, uviděla loužičku a povídá: "Ach jo. Tak kdo to zas udělal, co?"

"Pindíla," já na to hrdě.

"To tedy ano," přikývla ona, "ošklivý špindíra."

Já to prostě nevydržím! Je na světě ještě někde dítě, které trpí takovým nepochopením?

DEN ŠESTÝ

Už zase začíná ten vánoční cirkus. Dětská televize tím přímo přetéká. Kdejaký debilní hlasatel vystupuje kostýmovaný jako Santa Claus, ten Mikuláš, co u nás naděluje dárky o Vánocích, a dokonce i tu roli od toaletního papíru, co vystupuje jako myš (a tomu já mám prosím ještě pořád věřit!) vyzdobili větvíčkou cesmíny.

Reklamy jsou naprosto odporné. Hoví jen té nejnižší chtivosti. Jako že je pod důstojnost normálního dítěte chtít vánoční dárek, který by stál míň než devětačtyřicet liber a devětadevadesát pencí.

Hm... Možná že bych měl ke své rostoucí slovní zásobě přidat ještě "sega" a "nintendo".

DEN OSMÝ

Dneska večer, když přišla Ona z práce, vytáhla kus papíru a pastelky, a ať prý něco nakreslím. To se mi náhodou docela zamlouvá a dokážu si vesele čmárat i dost dlouho. Ovšem pozor, jakmile od Ní uslyším slovo "výchovné", okamžitě přestanu.

No, takže když mě to přestalo bavit, ty moje klikyháky opatrně vzala, jako by to byly svítky od Mrtvého moře, a pronesla: "Ták, to jsi ale napsal krásný dopis Ježíškovi, vid?"

Cože?

Načež hodila papír do ohně a řekla: "No, takže teď uvidíme, jestli ti nějaký ten krásný dáreček přinese, že?"

Tak si říkám, jak dlouho ještě bude trvat, než Ji zavrou do blázince.

DEN JEDENÁCTÝ

Jelikož to vypadá, že z mého vánočního přání je celorodinná záležitost, dospěl jsem ke konečnému rozhodnutí. V bedně teď v jednom kuse vysílají reklamu na takový jako ovládací panel na počítačové hry. Jmenuje se to Super Mega CD Blaster a je to přímo za babku, pouhých dvě stě čtyřicet liber devětadevadesát peníků, to není ani celý měsíční plat. Tak přesně to si přeju.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska jsem si celý den říkal Super Mega CD Blaster, abych to měl nacvičené a mohl to okamžitě vybafnout, až se mě někdo zeptá, co si přeju k Vánocům.

DEN OSMNÁCTÝ

Sobota. "Dneska pro tebe mám velikánské překvapení," ohlásila, když mě ráno oblékla.

Přivítal jsem to s obvyklou skepsí, která se ještě vystupňovala, když se zjistilo, že nás nečeká nic jiného než pro změnu zase nákup. Rozumíte, když vlastně málem ode dne, co jsem se narodil. neděláme v sobotu nic jiného, tak se mi jistě nebude nikdo divit, když to v té lize překvapení zrovna na první místo neřadím.

Sotva jsme dorazili na pěší zónu, chtěl jsem ihned nasadit batolecí techniku, lézt do cesty chodcům, porazit pár těch důchodců atp., ale Ona měla jiné představy. "Ne,"

pravila a nafest mě upoutala do golfáčku. "Musíme sebou hodit, abychom tam byli, než se udělá fronta." A šup se mnou do takového velikánského obchodu.

Vyvezla mě nahoru výtahem a ocitli jsem se v oddělení hraček. Docela bych se býval tak trochu poflakoval u vystavených hraček, ale to jsem taky nesměl. Místo toho jsme odfrčeli k takovému jako tunýlku z vlnité lepenky napatlané stříbřenkou. U pokladny tam stála menší fronta odhodlaně vyhlížejících rodičů a zmateně vyhlížejících prcků. Ona mě (ještě stále připoutaného na golfáčku) postavila na konec řady za ostatní.

Už mě to k smrti nudilo a začal jsem fňukat. "Nedělej povyk," vrkala. "Uvidíš, jaké to bude klásné překvapení."

Konečně jsme se dostali do čela fronty a Ona vyplázla podle mě - vzhledem k tomu, že za to nedostala vůbec nic příšernou fůru peněz. Pak mě odvázala, abych mohl vylézt z kočárku, a odvedla mě ke vstupu do stříbřenkového tunelu. Byl zalit září elektrických svíček.

"Tak kohopak myslíš, že tam na druhém konci uvidíš", dotázala se mazlivě.

No řekněte, jak jsem to měl asi tak vědět, ne?

"Tak šup, běž a uvidíš," pobídla mě, a navíc mě zezadu popostrčila rukou.

Jsem povahy celkem ochotné, a tak jsem se vydal na cestu tunelem. A Ona pár kroků za mnou.

Zahnul jsem za roh a najednou jsem stanul před příšerným výjevem. Z velikánského trůnu se tam na mě cenil odporný dědek s bílým bíbrem a pletí notorického ochlasty. "Nazdárek," zaskřehotal. "Tak co, sedneš si mi na klín?"

Udělal jsem totéž, co by udělalo každé slušné batole. Zařval jsem, udělal čelem vzad a mazal jsem zpátky tunelem.

Chvatem, za jaký by se nemusel stydět ani obránce národního ragbyového mužstva, mě zastavila Ona. Ruce mi sevřela do zámku jak z ocele a procedila mezi zuby: "Tak jdeme, chceš se přece jít podívat na Mikuláše, nebo ne?"

Tedy občas fakt propadám zoufalství. Řevem, pohyby těla, prostě vším jsem nad světlo jasněji dával najevo, že jestli na tomhle božím světě něco nechci, tak je to jít se podívat na Mikuláše. Ale kdepak Ona. Tu to neodradilo. S rukama za zády jsem byl přinucen odpochodovat zpátky do jeskyně k tomu odpornému dědkovi, ještě pořád se tam na mě cenil skrz to hnusné roští, co mu bujelo v ksichtě.

"Ták, vid', že si pěkně sedneš Mikulášovi na klín, vid' že jo," vrkala a zvedla mě, že mě posadí na to cizí koleno.

Kopal jsem všemi směry, a s radostí hlásím, že Mikuláš jednu chytil malou, ale o to tvrdší botičkou skrz fousiska rovnou na bradu. Hodilo to s ním dozadu a Ona se vzdala představy, že mě dědkovi posadí na klín.

"Ale podat Mikulášovi ruku, to bys přece chtěl, vid'" nabídla mi jako druhou možnost. (Je to můj nový kousek. Ne že bych si nějak moc rád potřásal s lidma rukou, ale rodiče jsou vždycky tak dětinsky šťastní, když mě to vidí dělat, že Jim občas vyhovím.)

Mikuláš, na brunátné tváři masku dobromyslnosti, ke mně napřáhl ruku v bílé rukavici. Kousl jsem do ní. Pořádně. Hezky zčerstva ucuknul.

"Jakpak se jmenuješ?" zeptal se s nápadně sníženou dávkou dobromyslnosti.

Jo, to mu teda určitě povím. Kdyby věděl, kdo jsem, mohl by se pokusit přijít si pro mě k nám domů.

Jenže Ona mě zradila a vyslepičila mu, jak se jmenuju. Dokonce mu řekla i kde bydlíme: "Abyste se na malého mohl přijít podívat."

Copak úplně zešílela? Znovu jsem se rozeřval.

"A copak by sis přál k Vánocům," zeptal se Mikuláš. Jeho zásoby dobromyslnosti se povážlivě rychle tenčily.

Tak tohle aspoň byla otázka, na kterou jsem mohl poskytnout odpověď. Hlasitě a zřetelně jsem pronesl: "Super Mega CD Blaster!"

"Aha, no tak to je tedy velice zajímavé," blekotal Mikuláš. Sáhł do takové krabice - měl jich kolem trůnu několik vytáhl balíček v dárkovém papíru a podal mi ho.

Oči mi v momentě uschly. Tak možná že pohovořit s cizím dědkem v červeném hábitu přece jen nebude tak zlé. Nikdy by mě bývalo nenapadlo, že dostat takový ten Super Mega CD Blaster bude tak snadné.

"Hezky poděkuj," nabádala mě Ona.

"Děkuju," řekl jsem.

Jakmile jsme se vynořili z jeskyně, okamžitě jsem ze svého dárku serval papír. Nemohl jsem se dočkat, až už uvidím svůj vlastní Super Mega CD Blaster.

A víte, co jsem dostal? Mizerně nastříkané autíčko Made in Korea, ani motor to nemělo. Pchá!

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Vánoce. Všecko to bylo do té míry stejné jako loni, že skoro ani nestojí za to něco z toho zaznamenávat.

Dostavily se oba prarodičovské páry a byly k sobě ledově zdvořilé až do oběda. Pak se ale napili a rozvázali a začali nahlas vykládat, co přesně si o sobě navzájem myslí.

Vyměňovaly se dárky. Představte si to neštěstí, když jsem zjistil, že navzdory tomu, že jsem to čtrnáct dní mlel v podstatě bez přestání, Super Mega CD Blaster mi nedal nikdo. Jak jsem ukřivděný, jsem prokázal tím, že jsem všechny ostatní dárky naprosto ignoroval a projevoval jsem beznadějnou únavu a ospalost. A pochopitelně, jak jinak, všechno to skončilo v potocích slz.

To budou takovéhle Vánoce všechny až do konce mého žití?

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Rodiče se spolu poslední dobou nějak moc často podezřele chichotají. Něco na mě pečou. Jako vždycky je to určitě něco, co by péct neměli. Musím si je trochu ohlídat.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Když se dneska vrátila z práce, položila mi matka naprosto praštěnou otázku: "Tak co bys tomu řekl, kdyby ses dozvěděl, že maminka bude mít další děťátko?"

Můj názor na tuto záležitost je naprosto jednoznačný. Řek bych, že je to příšerný nápad, a taky jsem Jim neponechal sebemenší prostor na pochybnosti ve věci mých pocitů. Když už necháme stranou všechno ostatní, byl by to projev přímo groteskní nezodpovědnosti. Vždyť se sotva vrátila do práce po dlouhodobé mateřské dovolené, a pouhá představa, že opět takhle brzy odejde, by byla hluboce nesolidární vůči Jejímu šéfovi.

Rovněž tak, když uvážíme Její přehlíživý vztah k mojí výchově, bych opravdu neřekl, že je vhodným rodičem pro nějaké další potomstvo. Její omezená zásoba mateřského instinktu je natřená povážlivě tence, a to jsem zatím v baráku jen já sám.

DEN TŘICÁTÝ PRVNÍ

Jsem obětí zrady! Ó, té bezbřehé věrolomnosti! Té bezohledné necitelnosti! Vyrázilo mi to dech!

Po mé včerejší nedvojsmyslně jasné reakci na Její vrtošivou představu, že by si mohla pořídit ještě jedno dítě, byste nevěřili, jaké nebetyčné drzosti se dneska dopustila.

Hezky záměrně si počkala, až u toho bude taky On, pak mě zvedla, posadila si mě na koleno a pravila: "Ták, a tatínek s maminkou pro tebe teď mají velikánské a ohromné překvapení..."

Co si myslím o Jejich představách velikánského a ohromného překvapení, dobře víte. Začal jsem si z nosu dobývat úžasného holuba.

"To jo," rozplýval se On. "Je to fakt prima novinka."

Neuvědomoval jsem si, jaká bomba mě příští chvíli zasáhne, vydoloval jsem z nosu pořádný kusanec a strčil jsem si ho do pusy.

"Hádej, co...?" zachichotala se stydlínsky. "Ne, pověz mu to ty."

Teď se zachichotal pro změnu On. "Ba ne, ty."

Nevýslovně mě to nudilo, a tak jsem si prostě žvýkal svého holuba.

"Budu mít další děťátko," oznámila.

Zůstal jsem koukat s otevřenou pusou. Napůl rozžvýkaný holub mi vykápł s dlouhou slinou.

"Ano," přidal se On. "Budeš mít bratříčka nebo sestřičku."

Zářil na mě. I Ona na mě zářila. "No..." řekla. "Tak co tomu říkáš?"

Měl jsem sto chutí tomu říct ledacos, ale omezil jsem se na nejsprostší slova, jaká jsem měl k dispozici.

"ČÍ! E-E!"

Jí to samozřejmě jako vždy došlo úplně blbě, takže se okamžitě hnala pro nočník, mou mysl ale přitom ovládala jen jediná myšlenka:

"TO JE VYHLÁŠENÍ VÁLKY!"